

လရောင်ကျေးရင့်

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီ

အခန်း (၁)

နေဝင်ချိန် ရောက်လာတာတောင် ငါးခုံးမလေး နှစ်ကောင်နှင့် ငါးရံ့ လုံးလေးတစ်ကောင် ဒါပဲ ရသေးသည်။ လူချမ်းသာ ဆိုတဲ့ ကောင် အကုသိုလ်နဲ့ အကျိုးပေးလှချေရဲ့ ဆိုပြီး ငါးမျှားတိုင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘယ်တော့မှ ရခဲ့တယ် မရှိ ..။

ကော်ပုံးစုတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ငါးတွေကို လှည့်ကြည့်မိရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်ချင်လာသည်။

စကားများ ပြီဆို မတည့်တာတွေပါ ..၊ ရန်ပွဲတွေ ဖြစ်၊ သတ်ပုတ် ပေါက်ပြဲတဲ့ အထိ ပြီးသွားမှ ရန်ပွဲက အဆုံးသတ်ခဲ့တာတွေ ..၊ အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးပေးတာက ဒါတွေပဲ ထင်သည်။

ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်းတဲ့ အခါ စားသောက်ဖို့ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်မပြေ ..၊ တီကောင်တွေကို မြေလှန်ရှာလိုက်တာနှင့် ငါးတွေကို လိုင်စင်မဲ့ ဖမ်းစားလို့ ရတဲ့ အလုပ်တောင်မှ ငါးက မရ ..။

မင်းတော့ ထမင်းဝဠီးမှာ ပါ ..။

"ဟင်းစား မရသေးဘူးလား ချမ်း .."

ပျော်စရာတွေ တွေးနေတုန်း ရပ်ကွက်ထဲက ဗေဒင်ဆရာ ကိုကြီး ကျော်က တစ်နေရာကနေ လှမ်းအော်ရင်း သူလိုပဲ လက်ဆွဲပုံးနဲ့ လျှောက်လာ၏။

ကိုကြီးကျော်က သူနဲ့ ဆို နှစ်အိမ်လောက် ခြားပေမယ့် ဟိုဘက် ဒီဘက် သူ ပြောစရာရှိပြီဆို ကြားထဲက အိမ်တွေကို သူ့အသံမြဲကြီးနဲ့ ဖုံးလွှမ်း ကျော်လွှား၍ ကြားအောင် အော်နိုင်၏။

သဘောကောင်းသလို ထင်ရသော်လည်း အပြောဆိုးသည် လို့လည်း နာမည်ကြီးသေးသည် ။ နေရာခွဲ၍ ငါးမျှားကြတာချင်း တူကာ သူက ပုံးထဲမှာ ပါလာသည့် ငါးတွေကို ချမ်းသာ မြင်အောင် အနားမှာ ကပ်ချထားလိုက်ကာ ..

"တွေ့လား ဒီမှာ .."

ကြည့်စေချင်တော့လည်း ကြည့်ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ချမ်းသာက မတ်တတ်ရပ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ ..

"အကျိုးပေးတယ်နော် .. ဗေဒင်ဆိုင်းဘုတ်မှာ သာ ပင့်ကူမျှင်တွေနဲ့ မည်းသည်းနေတာ .."

"အံ့မာ .. မင်းတို့ ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ .."

မြက်ဖုတ်တချို့နှင့် မြေသားကမူလေးပေါ်မှာ ပဲ ပုဆိုးစနစ်ဖက် မ၍ ကျကျနန ထိုင်ချလိုက်ကာ ..

"လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တတ်တာ မှန်သမျှ သူများ ထက် သာအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ ပဲကွ .."

"ဗေဒင် ဟောတတ်ပြီး မေးမယ့်သူ မလာတာတစ်ခုက လွဲရင်ပေါ့ .."

"နေပစေလေ .. ငါ လုပ်နေတာကရော သီလ သမာဓိနဲ့ သက်ဆိုင်တာ ဘာပါလို့ လဲ ..၊ ဝက်တွေ မွေးဘက်ပေးထားတယ်၊ ကြက်ခြံကို တစ်နေ့ နှစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်ရတယ် ..၊ ဟော .. ငါးလာမျှားပြီဆို ထိုင်ရာမထ .. ပြောရရင် မိန်းမက ငွေတိုးချေးသေးတယ်"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိသားပဲ .."

"သိတာပေါ့ .. ဗေဒင်ဆရာ လုပ်စားရင် ကိုယ်ပြောသမျှ၊ ဟောသမျှ မှန်ရအောင် .. တည်မြဲအောင် .. ကိုယ်တိုင်က သီလ သမာဓိ ပြည့်စုံအောင် နေထိုင်ရတယ်"

"ဒါဆိုလည်း ဟောမစားနဲ့ ပေါ့ဗျ .."

"လူရှိန်အောင်လို့ လေ .."

"ခင်ဗျားကိုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိန်ဘူး ထင်တာပဲ .."

"အေးပေါ့ .. မင်းလိုကောင်က အစ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ချမ်းသာက သူ့အကျင့်အတိုင်း မျက်နှာမော့၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်၏။ သူ့ကိုယ်သူတော့ ပွင့်လင်းတတ်တာလို့ ထင်စရာရှိသော်လည်း အရယ်ခံရတဲ့ သူကတော့ ..

"မင်း အဲဒီလို ရယ်တာလည်း သူများ တွေကတော့ ကဲ့ရဲ့ လိမ့်မယ် ..၊ ငါကတော့ ကြိုက်တယ်"

"ခင်ဗျား မကြိုက်လည်း ရယ်မှာ ပဲကို .."

"အေးပါ .. ရယ်ပါ ..၊ ဒီမှာ .. မင်း ဒီရွာမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး နေပြီး ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် .."

"ဘယ်သူက ငတ်လို့ လဲ"

"ဒါကတော့ မင်းက နေနိုင်တဲ့ ကောင်မို့လို့ ပါကွာ .. ရှိရင် စားတယ် . မရှိရင် ဗိုက်မှောက်နေတာ .."

မဲ့ရွဲ့ပြောရင်း ငါးမျှားချိတ် ချထားသည့် ရေပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်

ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..

"လူပျိုလူလွတ်မို့ ကြိုသလို ကျသလို နေတာ အမြင်တော့ မဆိုးဘူး ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိသားစု မရှိရင် .."

"စလာပြန်ပြီဗျာ .. ဒီစာအုပ်ကြီးပဲ"

"ဟေ့ကောင် .. မင်းကို ပြောမယ့်ဆိုမယ့်လူ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ ..၊ ငါက ရော အလကားနေရင်း အာချောင်နေတတ်တဲ့ ကောင်လား .."

"ခင်ဗျားမိန်းမ ပြောနေကျပဲ .."

ရင်းနှီးတာလည်း ရှိ၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းလည်း တူကြတာမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားပြော ဖြစ်ကြတိုင်း ပန်းနဲ့ ပေါက်နေကြတာလိုလို .. ကျောက်ခဲသလဲတွေနဲ့ ပစ်ခတ်နေကြသလိုလို ...။

"ဒီမှာ .. မင်းကို ငါ တွေ့တဲ့ အတိုင်း ဟောထားပြီးသားနော် ..၊ ဒီနှစ် ကျော်တာနဲ့ မင်းလောင်း ရထားဆိုက်တဲ့ ကိန်း မင်း ကြုံပြီဆိုတာ .."

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ .. ရထားဘီးသံတောင် ကြားနေရပြီ၊ ငါတွေ တစ်ကောင်မှ မလာတာ ကြည့် .."

"ငါ နားရင်း အုပ်မိတော့မယ် .. ဒီခွေးကောင်တော့၊ ထောင်တန်တဲ့ စကား ရယ်ရင်ပေါ့တယ်"

"ရယ်စရာကြီးလေ .. ခင်ဗျားရဲ့ ဗေဒင်ကလည်း အခြေအနေ အချိန် အခါလေး ဘာလေး ကြည့်ပြီး ကြားကောင်းအောင် ဟောပါလား .."

"တွေ့တာကို ဟောတာပေါ့ ..၊ ငါက ဘာကိစ္စ အကြိုက်လိုက် ဟောရမှာ လဲ ..၊ နေပါဦး .. မင်းကို ငါက ခွက်ဆွဲ တောင်းစားရတော့မယ် လို့

များ ပြောမိလို့ လား .."

"ပိုဆိုးတယ် .."

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ .."

"ခုပဲ .. ကျွန်တော့်ကို ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် နေရတာ သိလို့ ခင်ဗျား ပြောနေတာ .."

"ဟ .. ကံတရားဆိုတာ .."

"နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားလောက် မကောင်းဘူး .."

"တော်ပြီ .. တော်ပြီ ..၊ မင်းနဲ့ ငါ မတည့်တော့ဘူး"

"သွားသင့်တာ ကြာပြီ"

ရယ်ဟဟ ပြောသည့် မျက်နှာကို ကိုကြီးကျော်က မျက်စောင်းထိုး၍ ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်၏။

"ဟိုမှာ ငါးတွတ်နေပြီ .."

ရေထဲကို မျက်လုံးရောက်သွားပြီး မပြောဘဲလည်း မနေနိုင် ..။

"အဲဒါကြောင့် တစ်ကောင်မှ မရတာ .."

"လာသုတ်ကတည်းက အကောင်သေးမှန်း သိတယ် ..၊ တမင်မဆွဲတာ .. မလိုချင်လို့ .."

"လာသေးတယ် .. ဟွန်း .."

ထရပ်ပြီး ဖုတ်ဖက်ခါ လိုက်ပြန်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်မသွားဖြစ်သေးဘဲ ..

"ငါးစာ ပြန်တပ်လေကွာ .."

"ရှိနေတာပဲဟာ .."

ပြောပြီး ရေပေါ် ဆွဲတင်လိုက်တော့ ငါးစာက တန်းလန်းမို့ ကိုကြီး
ကျော် ပါးစပ် ပိတ်သွားသည်။ ။

သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး ချမ်းသာက ရယ်ကျဲကျဲ ..။

"တပည့်က ဆရာထက် လက်စောင်းထက်တယ် ဆိုတာတွေ ရှိတယ်
.."

"အံ့မာ .."

"မေ့နေသလားလို့ .."

"တော်ပါကွာ .. မင်းက စားစရာ မရှိရင် လည်း လေလုံးတွေ မျိုချပြီး
ဝနေမယ့် ကောင်ပါ .."

ဒီတစ်ခါလည်း ထွက်သွားတော့ဖို့ ငါးတွေနဲ့ ပုံးကို ပြန်ကောက်လိုက်
တာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် တစ်ခုခုကို သတိရသွားကာ ..

"မင်းကို ပြောစရာရှိလို့ စကားစလိုက်တိုင်း မဆုံးလိုက်ရဘဲ ပြီးပြီး
သွားတယ် .."

"ဘာလဲ .."

"မြို့တက်ပါလားကွာ .. ရောက်စတော့ ရရာအလုပ် လုပ်ပေါ့၊
ယောက်ျားပဲ .. လုံ့လဝီရိယ ရှိဖို့ ပဲ လိုတာ၊ ကံကောင်းနေတဲ့ အခိုက်နဲ့
ကြုံရင် .."

"ရထား လာဆိုက်နိုင်တယ်လို့ ပြောမလို့ လား ..၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ ရ
ထားတွေ မရှိတော့ဘူး .. ဆိုင်ကယ်တွေချည်းပဲ .."

"အေးပါ .. ငါ မပြောတော့ဘူး၊ မင်းပဲ ပြော .. အဲဒီကမ်းစပ်မှာ သတိ

လည်း ထားဦး၊ ချောင်းညာမှာ မိုးများ နေတယ်၊ အိပ်ငိုက်နေတုန်း
ရေလျှံလာရင် ရထားဆိုက်သလား .. ဆိုင်ကယ် လာသလား မသိလိုက်
ဘဲ ကြွသွားဦးမယ် .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ရယ်ချလိုက်တာ ငှက်လေးတချို့ပါ ထပျံသွားကြ၏။ ကိုကြီးကျော်၏
ဆဲသံတိုးတိုးကိုပါ ကြားလိုက်ရကာ ..

"ခွေးသူခိုးလေး ..၊ ပြန်စော်ကားဖို့ ပြောရမယ်ဆို တတ်မှ တတ် .."

ဒါတောင် မကြားတကြား ဆဲလိုက်တာကို ‘ဝါသနာပါလို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး .. ပါးစပ်ကိုက အလိုအလျောက် စနစ်နဲ့ ’ လို့ နောက်ကနေ လှမ်း
အော်ပြောသေးသည် ။

ကိုကြီးကျော် နောက်တစ်လုံး ဆဲသွားဦးမှာ ကျိန်းသေနေတာမို့
အကျယ်ကြီး အော်ပြောပြီးမှ တစ်ယောက်တည်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်
မိသေးသည် ။

ထိုအချိန်မှာ ရယ်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ဒီတိုင်း ရပ်တန့်ကုန်၏။
ကိုကြီးကျော် ပြောသွားတာတောင် မဆုံးသေးဘဲ ရေတွေက အနီရောင်
ပိုရင့်လာ၏။ ပြီးတော့ ရေစီး ပိုမြန်လာသည် ။

ငါးလည်း မရတော့မှာ သေချာနေကာ ငါးမျှားတံကို ပြန်ရုတ်လိုက်
သည် ။ မနက်တည်းက မိုးအုံ့နေတာမို့ ညနေခင်းက အချိန်ကြောင့် မဟု
တ်ဘဲ ပိုမှောင်နေသလိုပင် ..။

သူတို့ ရွာက ရွာဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်နဲ့ လည်း ဝေးတော့ ဝေးသည့်
တိုင် .. လမ်းပန်းဆက်သွယ် ရေး ကောင်းသည် ။ လမ်းမကြီးရဲ့ ဘေးမှာ
ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်မှာ ချောင်းကြီးက အနားသတ် ခံထားသဖြင့် စည်ကား

သည့် နေရာအဖြစ် ဟိုတုန်းတည်းက ရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် ..

ဒီချောင်းကြီးက မြစ်နှင့် တစ်နေရာမှာ ပေါင်းဆုံသွားတာကြောင့် ဘယ်တော့မှ ရေမခန်းပေ။ ချောင်းဖြစ်နေသည့်အတွက် ရေတက် ရေကျ ကြမ်း၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားဖို့ တွေးရင်း နေရာမှ ထရပ်ကာ ခါးဆန့်သည်။ ။

ငါးက နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် တည်းပေမယ့် သူ့အတွက် ညစာတော့ ကောင်းကောင်း ဖူလုံပြီလို့ တွက်နေတုန်း ..

"ဘာလဲ .."

ရေစီးပေါ်မှာ ပေါလောမျောပါလာသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ။ ခြေထောက်တွေက ကမ်းစပ်ကို ချက်ချင်း ရောက်သွားပြီး သေချာကြည့်မိ၏။

ပုံးစုတ် ပလုံးစုတ် မဟုတ်တာတော့ လုံးဝ သေချာသည်။ ။ နှစ်ပေလောက် ရှိမည့် လေးထောင့် မည်းမည်း သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် ရေထဲမှာ နည်းနည်းတော့ နစ်ဝင်လျက် ..၊ လှုပ်စိလှုပ်စိ မျောနေပုံက နီး လာလေ ပီပြင်လေရှိကာ ..

"သေတ္တာလား .."

ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း ပစ္စည်းတစ်ခုမှန်း သိလိုက်တာနှင့် ဝတ်ထားသည့် စပို့ရှပ်အင်္ကျီကို ခေါင်းကနေ ဆွဲလှန်ချွတ်လိုက်သည်။ ။

ပုဆိုးကို ဒီတိုင်း ပုံချပစ်လိုက်တော့ ဝတ်နေကျ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ ခူးကျပဲ ကျန်၏။ သူ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ရေထဲကို ပြေးဆင်းသွားမိ၏။

ရေနက်ထဲ ရောက်မှ လက်ပစ်ကူးသွားလိုက်၏။ ချောင်းက

တော်တော် ကျယ်ကာ ရေတက်စ ပြုနေပြီမို့ ရေစီးသန်နေတာ ကိုယ်တိုင် ဆင်းလိုက်မှ သေချာသွားသည်။ ။

သူ ထင်သည့်အတိုင်း အညိုရောင် သားရေသေတ္တာကြီး တစ်လုံးဖြစ် ကာ အထဲမှာ အဝတ်အစားတွေပဲ ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် .. သူ ပျော်သွား၏။

ဒီလို သေတ္တာထဲမှာ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ပါမှာ သေချာ လျက် ..၊ တန်ဖိုးသိပ်မကြီးတာဆိုရင်လည်း သူ့လို ဘာဆိုဘာမှ မရှိသည့် လူအတွက်က နစ်နာဖို့ မရှိပေ ..။

"ဟူး .."

ကမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာသည် နှင့် ကုတ်ဒ်နဲ့ ပိတ်ထားသည့် သေတ္တာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ စိတ်တိုသွား၏။

ကုတ်ဒ်ချင် ကုတ်ဒ်၊ မကုတ်ဒ်ချင် နေ ..၊ သူ့အတွက် ရဖို့ က အဓိကမို့ ကျောက်ခဲတွေ၊ တုတ်တွေ ရရာလက်နက် ရှာ၍ မရမက ထုရိုက် ဖွင့်ပစ် လိုက်၏။

သေတ္တာက ခုံညားစွာ ပွင့်သွားသော်လည်း ..

"ဘာတွေလဲကွာ .. ကျွတ် .."

အထပ်လိုက်ရှိနေသည့် အဝတ်အစားတွေက လေဒီကြီး အရွယ် အမျိုးသမီး အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်ကာ ..၊

နောက်ထပ် ဆွဲဖွဲတော့ အတွင်းခံ စကတ်ရှည်ကြီးတွေ၊ ထပ်ဆွဲထုတ် တော့ အတွင်းခံ အင်္ကျီတွေ ရောင်စုံနှင့် မိတ်ကပ် ပေါင်ဒါကအစ ပါသည် ။ ထို့ပြင် ..

ရေမွှေးဘူးတွေ၊ သွားတိုက်တံတွေ၊ မိန်းမ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း
ဘာဆိုတာမှ မလို ..။

ဒါတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး ပါလာတာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ..။

ပွင့်လျက်သား သေတ္တာကြီးနဲ့ စိတ်ပျက်စွာ ခြေဆင်း လက်ထောက်၍
ငုတ်တုတ်မေ့နေသော လူချမ်းသာ ..။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ ကံ .. ရေထဲကပစ္စည်း ကောက်ရတာတောင် ဘာမှ
သုံးစားမရတဲ့ ဟာတွေ .."

မကျေမနပ် ရေရွတ်၍ သေတ္တာအဖုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပိတ်
လိုက်မိသည် ။ အင်္ကျီ ထဘီတွေက ပိုးဖဲကတ္တီပါလို လက်လက်တောက်
နေပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ အံ့မဝင် ခွင်မကျတာတွေမို့ အပျော်တွေက ရေထဲကို
ပဲ ပြန်လည် မျောပါကုန်၏။

စကတည်းက သူများ ပစ္စည်းတွေဆိုသည့် အသိနှင့် မထိချင်သလိုလို
မကိုင်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသော စိတ်သည် သေချာ နောက်ထပ် ဖွရှာဖို့
အတွက် အနည်းငယ်မျှပင် ဆန္ဒ မရှိတော့ပေ ..။

ဒါပေမဲ့ သေတ္တာကိုတော့ ပြန်သယ်သွားရမည်။ ကိုယ် အသုံးမတည့်
ပေမယ့် တည့်တဲ့ သူကို ပြန်ရောင်းလျှင် ပိုက်ဆံ ပေါ်လာနိုင်၏။

သေတ္တာရယ် .. ငါးပုံးရယ် .. ငါးမျှားတံရယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ..
တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ အပါသယ်သွားလို့ ရအောင် နေရာချဖို့ စီစဉ်နေဆဲ ..

"ဟင် .."

လာပြန်ပြီ ဆိုသည့် စကားကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ပဲ ဆက်ပြောလိုက်မိ
ကာ ချောင်းရေထဲကို သေချာ ကြည့်မိသည် ။ ဒါကတော့ ပစ္စည်း မဟုတ်
နိုင်ဘူး ထင်သည် ။

ရေလယ်ခေါင်မှာ မဟုတ်ဘဲ ကမ်းစပ်နဲ့ နီးနီးလေးအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် မျောလာတာ ဖြစ်၏။

ဘာကြီးလဲ ..၊ စဉ်အိုးကြီးလား .. မဟုတ်သေးဘူး ထင်သည် ။

စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် နောက်ထပ် ကမ်းစပ်နားကို တိုးသွားမိပြန်သည် ။ မျောလာတာ စဉ်အိုးကြီးက နည်းတာ မဟုတ် ..။

ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့သဖြင့် ရေစပ်အထိ ဆင်းသွားလိုက်မိသည် ။ စဉ်အိုးက ဘယ်လောက်ကြီးမှန်း မသိသော်လည်း တစ်ပေခွဲနီးပါးလောက် အဝကျယ်သည့် နှုတ်ခမ်းရှိကာ ရေပေါ်မှာ လေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ပေါ်နေတာ ဖြစ်သည် ။

အထဲမှာ ပါနေတာ ဘာလဲ ..၊ ဒါမှ မဟုတ် ရေတွေပဲ ဝင်နေတာလား ..။

ကမ်းစပ်နဲ့ နီးနီးလေးမို့ ခြေဖော့ကူးသွားကာ စဉ်အိုးကို ထိန်းကိုင်ပြီး ပြန်ကူးလာခဲ့၏။ ကမ်းနားကျမှ အထဲကို သေချာ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင် ..

"ဟား .."

တစ်ကိုယ်လုံး ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားသလို ရှုံ့စပ်စပ်မှာ ပဲ ဖင်ထိုင်လျက် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။ စဉ်အိုးကြီးသည် သူ ပစ်စလက်ခတ် တွန်းတင်ပစ်လိုက်တဲ့ အတိုင်း ကမ်းစပ် ချုံတောထဲမှာ သောင်တင်သလို ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လျက် ..

"အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရတာကမှ ရောင်းစားလို့ ရဦးမယ် ..၊ လူသေကောင်ကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ..၊ တောက် .."

ရယ်လွန်းလို့ ငိုရတာလား ..။

သူ စောစောကပဲ ကိုကြီးကျော်ကို လှောင်သလို ပြောင်သလို ဟားတိုက် ရယ်နေခဲ့သေးသည်။ ။ ခုတော့ .. ပစ္စည်းတွေနဲ့ လူသေကောင် ..။

ကံဆိုးထီးသွားရာ မိုးကြိုး ထပ်ပစ်ဦးမည်ဆိုလျှင် မသင်္ကာမှုနဲ့ အချုပ်ထဲ ရောက်သွားနိုင်၏။ ထိုစဉ် ..

စဉ်အိုးကြီး သိမ့်ခနဲ တစ်ဖက် စောင်းသွားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ရောက်သွားမိလျှင် အိုးထဲကနေ ပြုထွက်လာသည့် ခေါင်းလေး တစ်လုံးက မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ..၊

လူသေကောင်လို့ ထင်ထားပြီးပြီမို့ သူ ဆတ်ခနဲ မတ်သွားသည်။ ။

"ကိုကြီး .. သားကို အပြင်ထုတ်ပေးပါ .."

အံ့မယ် .. လူပါလား ..၊

အသက် ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိနိုင်သည့် ကောင်လေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မသင်္ကာစရာဆိုလို့ မျက်ခွံလေးတွေ မို့ကာ မျက်လုံးတွေ နီနေတာပဲ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ စကားပြောလိုက်ပုံကြောင့် လူသားစင်စစ် ဆိုတာ သေချာသွား၏။ အိုးနှုတ်ခမ်းကို ကိုင်ကာ အပြင်ကို ကုန်းကွထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သူ့ရှိရာကို နောက်ထပ် လှမ်းကြည့်၍ ..

"ကိုကြီး သားကို .."

"မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား ..၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထွက်၊ အဲဒီ ရွံ့တွေမှာ တစ်ခါမှ လူနစ် မသေဖူးဘူး"

ကောင်လေးက ငေးငေးလေး တစ်ချက် ကြည့်ကာ ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ အိုးနှုတ်ခမ်းကြီးကို ကျော်ခွ၍ အပြင်ရောက်ဖို့ ခဲရာခဲဆစ် ကြိုးစား

နေ၏။

သူ ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေပြီးမှ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲလို့ တွေးမိကာ ချွတ်ထားသည့် ပုဆိုးကို လှမ်းကောက်၍ နေရာမှ ထသည် ။

ပြီးတော့ သေတ္တာကို တုပ်ချည်ထားသည့် ကြိုးစကို တစ်ဖက်၊ ငါးနဲ့ ရေပုံးကို တစ်ဖက်က ကောက်ဆွဲလိုက်လျှင် ..

"ကိုကြီး .."

ကောင်လေးက ရေစပ်စပ်နှင့် ရွှံ့တွေထဲကနေ တစွတ်စွတ် နင်းတက်လိုက်လာ၏။

"ကိုကြီးနဲ့ သား လိုက်ခဲ့မယ်လေ .."

"အံ့မာ .. ဘာပြောတယ် .."

"သားနာမည်က သုခစီ .. မကျည်းတောရွာမှာ နေတာ၊ အဖေက အရက်သောက် လွန်ပြီး မိုးရွာထဲမှာ သေသွားတယ် .."

"ဟွန်း .."

ကလေးက ပြောနေသမျှ ခြေစုံရပ် ကျောခိုင်း နားထောင်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာက မဲ့သွားလိုက် .. တွန့်သွားလိုက် ကဲ့ရဲ့ ခြင်း မျိုးစုံသော အမူအရာတွေ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကလေးပေမယ့် လူလည်လေးပါလား ..၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဇာတ်လမ်းဟောင်းကြီးတွေ ရွတ်ပြ သနားခံတာ ရိုးနေပြီမှန်း မသိရှာ ..။

"သားအမေက ထန်းတောပိုင်ကြီးနဲ့ ထပ်ယူလိုက်တော့ .. အဲဒီလူကြီးက သားကို မချစ်ဘူး ..၊ နေ့တိုင်း ရိုက်တယ် .."

ခံလိုက်ပေါ့လို့ စိတ်ထဲကပြောရင်း မဲ့မိပြန်၏။ ပြီးတော့ လှမ်းထား

ပြီးသည့် ခြေလှမ်းကို ပြန်လည် ရွေ့လျားဖို့ ပြင်လျှင် ..

"ညတုန်းက သားကို ရိုက်ပြီး အိမ်ပြင်ထုတ်ထားတာ .. တစ်ညလုံး သစ်ပင်အောက်မှာ ပဲ နေရတာ .."

ဒါနဲ့ တောင် ဖျားပြုမသေဘဲ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေတာ အံ့ဩစရာ ပဲ ..။

ဒီတိုင်းပဲလေ ..၊ သူဌေးသမီးတွေ နေပူထဲထွက်လည်း နှာစေး မိုးမိ .. နှင်းကျ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းလေးမှ ထိခိုက်မှုမရှိ အခန့် မသင့်လျှင် ဆေးရုံပြေးတင်ပြီး အသက်လုရတာတွေတောင် ရှိသေး သည် ။

ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတွေကိုတော့ ရေစိမ်ခံလို့ ပြောတတ်ကြတာတွေ သတိရမိ၏။ ဒီကောင်လေး လိုမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ချမ်း မျက်နှာထက်မှာ လှောင်ပြောင်သည့် မဲ့ပြီးက ခိုတွဲနေဆဲ ..

ထိုစဉ် .. ကောင်လေးက သူ့ဘေးထိ ရောက် လာပြီဖြစ်ကာ အားကိုး တကြီး မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့် လာပြီး ..

"ညက သား သစ်ပင်အောက်မှာ .. မနက်ကျတော့ မီးဖိုဘေးက ဂုန်နီ အိတ်တွေပေါ်မှာ ..၊ အခု စဉ်အိုးကြီးထဲ ရောက်နေတာကို မသိဘူး"

ချမ်း မျက်နှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ မျက်နှာအောက်မှာ မို့ ငုံ့မိုးကြ ည့်လိုက်တော့ သုခစီ ဆိုသည့် ချာတိတ်လေးက မျက်ခုံးအုပ်လုလု ဆံမြိတ်ပါးပါးလေးနှင့် လုံးဝန်းသည့် မျက်နှာလေးက တစ်ဝက်လောက် ပဲ ပေါ်သည် ။

အင်္ကျီက အကွက် မပေါ်တော့သည့် ရုပ်အင်္ကျီလက်တို ပခုံးပြလေး ဖြစ်ကာ ဘောင်းဘီ အစိမ်းရောင် တိုတိုလေးမှာ အောက်နားလေးတစ်ဖ

က်က စုတ်ဖွာနေ၏။

ခုလေးတင် ပေကျံလာသည့် ရွံ့တွေ ခြေသလုံးတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်း ပေကျံနေသောကြောင့် အသားညိုညက်ညက်လေးနှင့် ပုံရိပ်လေးက တော်တော်ကို အဖြစ်ဆိုးနေတာပါ ..။

"မင်းက ငါ့ကို မေးနေတာလား ..၊ သိစေချင်နေတာလား"

သူ့မျက်နှာ တင်းတင်းကို မော့ကြည့်၍ သုခစီက မျက်တောင်လေး နှစ်ချက်လောက် ခတ်ပြီးမှ ..

"ဒီအိုးကြီး ရေထဲ ရောက်နေတာလည်း သား မသိဘူး .."

"မင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က အိုးထဲ ထည့်မျှောလိုက်တာလို့ ပြောချင်တာလား ..၊ ဟွန်း .. တော်တော်လာတဲ့ ကောင် .. ရှုပ်ထ် ဘရိန်းပဲ .."

သုခစီက အိုးကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ..

"သားက ရေထဲမှာ ဒီအိုးကြီးနဲ့ မျောလာတာလား .."

"ဟား .."

"သားတို့ ရွာက ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလဲဟင် .."

"အံမာ .. မင်းကိုများ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့မယ် ထင်လို့ လား .."

"

"ဟင့်အင်း .. သားက အိမ်ကို မပြန်ချင်ပါဘူး"

"ဘာ .."

"ဦးကြီးကို ကြောက်တယ် .."

ပြောနေရင်း ငိုသံလေး ပါလာသည်။ ။

လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက် ဆုပ်ယှက်ကာ ချက်ချင်းပဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့ပြီး ..

"ရေထဲမှာ မျောလာတာဆိုရင် အဝေးကြီး ရောက် လာပြီဆိုတော့ ပျော်လို့ ပါ။ သားကို ကိုကြီးနဲ့ ခေါ်သွားပါနော် .. သား ရေခပ်နိုင်ပါတယ်။ ထမင်းလည်း ချက်တတ်တယ်။ တောထဲမှာ ထင်းရှာခိုင်းပါ .. ကိုကြီး ခိုင်းတာ အားလုံး လုပ်ပါ့မယ် .."

မင်း သေသင့်နေပြီ လူချမ်းသာ ..!

စိတ်ညစ်တာ ပြစ်ရာ မရှိတော့ပေ။ ဒေါသထွက်တိုင်း အော်ထုတ် ပစ်လိုက်ရအောင်က မျက်စိရှေ့မှာ ရပ်နေတာ မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ကိုင်ထားသမျှ သယ်ဆောင်စရာတွေကို ပြန်ချထားလိုက်ကာ လည်ပင်းမှာ ဒီတိုင်း ပတ်ထားသည့် ပုဆိုးကိုပါ ဖြည်ချ၍ လုံးထွေး ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

"မင်းကို ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းလို့ ရအောင် ပြန်ကျွေးရမယ့် ထမင်းဟင်းက ဘယ်မှာ လဲ ..! ငါ့ကိုယ်ငါတောင် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ် အိပ်နေရတာ .. ရှိရင် စားတယ်၊ မရှိရင် မစားဘူး၊ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ငါ့ထက်မွဲတဲ့ ကောင် မရှိတာကို မင်းက လိုက်ပါရစေ .. နေပါရစေနဲ့ .."

"သားက ကိုကြီး နေသလို နေမှာ ပါ။ မစားရရင်လည်း မပူပါဘူး၊ အိမ်မှာ လည်း ဦးကြီး မရှိမှ ထမင်းစားရတာ၊ အမေကလည်း .."

ကလေးပေမယ့် ကြေကွဲတတ်ပုံ ပေါ်ကာ ပြောနေရင်း ငိုသံလေးနှင့် တိမ်ဝင်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ မသနားတတ်သည့် သူ့အကျင့်က မျက်ရည်ကျ

နေတာကိုပဲ ကဲ့ရဲ့ စရာလို မဲ့ပစ်မိလျက် ..

"ဒီမှာ .. မင်း ဒီကနေ တည့်တည့်သွား ..၊ ဘယ်ဘက်လမ်းလေးကို ကွေ့လိုက်တာနဲ့ ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ ထမင်းဆိုင်တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ တွေ့မယ်၊ အဲဒီမှာ ပန်းကန်ဆေးပါရစေလို့ အလုပ်တောင်း ..၊ ထမင်းစားရမှာ သေချာတယ် .."

"သား .. ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ချင်လို့ ပါ"

"ဟာ .. ဒီကောင် .."

"သား လူတွေကို ကြောက်လို့ ပါ .. တော်ကြာ ရွာကို ပြန်ပို့ကြရင် ဦးကြီးက ပိုရိုက်မှာ ..၊ သားကို ရိုက်ထားတာတွေကို ကိုကြီး ကြည့် .."

အင်္ကျီစုတ်စုတ်လေးကို ကျောခိုင်းလှန်ပြတော့ သူ့အသံ တိတ်သွားခဲ့၏။ ကောင်လေးရဲ့ ကျောပြင်သေးသေးလေးမှာ ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ လား .. ကြိမ်လုံးနဲ့ လား .. ဒါမှ မဟုတ် အပူလောင်ကွက် တွေလား .. ဘာမှန်းမသိသည့် ညှိရဲဖောင်းကြွနေသော ဒဏ်ရာတွေ ပြည့်နှက်လျက် ..

"ဒါတွေ မင်းကို ဘယ်သူ ရိုက်ထားတာလဲ"

"ဦးကြီး ရိုက်တာ .."

"မင်းအမေက ဘာမှ မပြောဘူးလား .."

"ဟင့်အင်း .."

ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရခြင်းပါလား ..၊ သို့သော် ..

"မင်းကို ငါ မခေါ်သွားနိုင်ဘူး"

"ကိုကြီးမိန်းမက ဆူမှာ စိုးလို့ လားဟင် .."

"အဲဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး"

ဒီတစ်ခါ လှည့်မကြည့်စတမ်း ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်မှာ တိတ်ဆိတ်နေပေမယ့် ဒီကောင်လေး ပါ လာပြီကို စိတ်
က သိနေ၏။

သနားရမည့်အစား ..၊ ဒေါသနှင့် တက်ခေါက်မိ၏။

"မင်း တွေ့မယ် .."

ငါကလည်း လူချမ်းသာ ..၊ မင်းကလည်း သုခစီ ..။

စားစရာတောင် မရှိတဲ့ လူတွေကို ဘာကို အဖွဲ့တိုက်ပြီး ပေးခဲ့ကြတဲ့
နာမည်တွေလဲ ..၊

ပြောပြန်ရင်လည်း မကောင်း ..။

အခန်း (၂)

တောမကျ မြို့မကျ ရွာကြီးတစ်ရွာမို့ လူနေအိမ်ခြေတိုင်းက ခြံကျယ်
ဝင်းကျယ်နှင့် သေသပ်၏။ ခြံဝင်းတော့ ကျယ်ပေမယ့် မသေမသပ် ဖရိုဖ
ရဲကြီး တည်ရှိနေတာက ရွာအစွန် မကျတကျ နေရာမှာ ‘ကြွက်ကိုက်တ
တ်သည် .. မဝင်ရ’ လို့ မြေဖြူနဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ရေးထားသည့် လူချမ်းသာရဲ့
အိမ် ..။

မျက်နှာစာ ပျဉ်ကာ၍ ကျန်တာ ထရံတွေပဲ ဖြစ်သည့် နှစ်ထပ်အိမ်
မြင့်ကြီးက တိုင်လုံးကြီးတွေမှ လွဲ၍ အားလုံး ပြိုကျလုလု ရွဲ့စောင်း ပျက်
စီးနေသည် ။

ခေါင်းရင်းပိုင်း ထရံပျက်တွေမှာ ကပ်တွယ် ရစ်ပတ်နေသည့် ဘူး
ညွန့်၊ ဖရုံညွန့်တွေက အပြိုအပျက်တွေပေါ်မှာ အားကောင်းမောင်းသန်
ဖားဖားဝေးနေကြ၏။

ခြေရင်းပိုင်းမှာ ရေကန် ဟောင်းကြီးရှိကာ ရေက ကြည်နေပေမယ့်
အမှိုက်သရိုက်တွေ ဝေဆာနေသော ရေပြင်က မြေပြင်နဲ့ မခြားတော့
ပေ ..။

ဒါပေမဲ့ ချမ်းတို့ က ဒါကိုပဲ စစ်သောက်သည် ။ ဒါနဲ့ ပဲ ချက်ပြုတ်
ဆေးကြော ..။

အိမ်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်ရင်း မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ဖြစ်သွားတော့

သုခ အိပ်ဖို့ နေရာ ရှာရ၏။ သူ ကြည့်နေတုန်း အဆောက်အဦးပျက်ထဲ ဝင်သွားသည့် ချမ်းကလည်း ပြန်ထွက်မလာ ..။

ပြန်ထွက်လာလည်း သူ့ကို သနားသဖြင့် ခေါ်သွင်းမှာ မဟုတ်မှန်း ကလေးအသိနဲ့ ပဲ ခံစားမိနေ၏။ အကြာကြီး မှောင်နေပြီးမှ အိမ်ပျက်ကြီးရဲ့ အလယ် အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ မီးရောင် လင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသည် ။

မကြာခင် ထပ်ရောက်လာတာက ငါးကင်နံ့ ..၊

ကလေးပီပီ ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ် မြည်လာတာကို ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဗိုက်ကလေးပွတ်၍ အိမ်နားကို ချဉ်းကပ်သွားမိသည် ။

"မင်းက ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ ..၊ မလိုက်ခဲ့နဲ့ လို့ ပြောထားခဲ့တာ မကြားလို့ လား .."

ရှေ့ကို တိုးလျှောက်နေစဉ် နောက်က အသံကြောင့် တုန်ခန် ဖြစ်သွား၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ချမ်းကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မော့ကြည့်ကာ ..၊

"သား အထဲမဝင်ပါဘူး .. ဒီနားမှာ ပဲ နေမယ်လေ၊ မိုးရွာလာမှာ စိုးလို့ ပါ .."

ခုပဲ မြင်လိုက်ရတာ ဗိုက်လေးပွတ်လို့ ပါ။ လူကို မြင်လိုက်တော့ မိုးခိုရုံလို့ ပြောနေသည် ။

သူ လျှောက်ကောက်ထားသည့် ထင်းစတွေကို တံခါးဝကနေ ခေါင်းငုံ့ဝင်ပြီး အထဲကို ဖြစ်သလို ပစ်ထည့်လိုက်ကာ ..

"ငါ့ရဲ့ အမိုးအောက်မှာ မင်း ရှိနေမှ တော့ ငါက ခေါ်ထားသလို ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့ကွ .. မင်း တော်တော် ဉာဏ်များ တာပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး .. အပြင်မှာ သား ကြောက်လို့ ပါ .."

"မင်းကို ဘယ်သူက ဒီနား လာနေပါ ခေါ်လို့ လဲ .."

"သားက လိုက်လာတာပါ"

"ဒါဆို အခု သွားတော့ ..၊ မင်း မိဘကတောင် စွန့်ပစ်ခဲ့သေးတာ .. ငါ့ကို ရက်စက်တယ် ပြောလည်း ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး ..၊ လူချမ်းသာဆိုတဲ့ ကောင်က သံယောဇဉ် ဆိုတာကို အယုံအကြည်ကို မရှိခဲ့တာ .."

"ကိုကြီး .."

သွားမည့် ခြေလှမ်းတိုင်းကို တားဖို့ ဒီကောင်လေး ဝါသနာကြီး နေတာလား ..။ မရှည်သည့် စိတ်က မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် လှည့်ကြည့်ခြင်းကို ဖြစ်စေကာ သုခ မျက်နှာကို ဓာတ်မီးနဲ့ ဖမ်းထိုးလိုက်ပြီး ..

"အေး .. မင်းကို အခု အထဲဝင်ခွင့် ပေးမယ်၊ မနက်ကျရင်တော့ ငါပို့ပေးတဲ့ နောက် မင်း လိုက်ရမယ် ..၊ ဘယ်လိုလဲ .."

သုခက မျက်လုံးရှေ့မှာ လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာထားပြီး သူ့ကို ကြည့်နေခဲ့၏။ ချမ်းသာက မဲ့၍ ..

"ဟွန်း .. သိသားပဲ ..၊ မင်းက ငါ့ကို ရောင်းစားမယ့်ကောင် .."

ပြောပြီး လှည့်ဝင်လာခဲ့၏။ သူ့ကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘဲ သုခနောက်က ပါလာကာ ..

"သား ကတိပေးပါ့မယ် .."

သူ့ကိုများ ကတိဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ပြောမိလို့ လား ..၊ စိတ်ထဲမှာ တော့ ချင်နေပါပြီ ..။

"အဲဒီမှာ ကြိုက်တဲ့ နေရာ ဝင်အိပ်"

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး မီးဖိုပေါ်မှာ တံစို့ထိုး ကင်ထားသည့် ငါးကင်
ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ထမင်းပန်းကန် ဆွဲ လာပြီး ငါးကင်
က တစ်ဖက်ကိုင်၍ ဒီအတိုင်းပဲ စားပစ်လိုက်၏။

မျက်လုံးမရောက်ဘဲ အသာငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်နောက်မှာ
ကောင်လေး ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်နေ၏။

"ဟွန်း .."

ထမင်းဖြူနဲ့ ငါးကင်ကို ပါးစပ်ထဲရောက်မှ ပေါင်းဆုံခွင့်ပေးရင်း
ကျောနောက်က မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် ထမင်းဝါးရင်း မဲ့လိုက်မိ
ပြန်သည်။ ။

မိဘ မရှိတော့လို့ အားကိုးမဲ့ရတဲ့ လူတွေထက် မိဘရှိနေသားရဲ့ မိဘ
က ဝတ္တရားမကျေလို့ ကလေးကချေဆန်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်
တွေကို သူမုန်းသည်။ ။

မိဘမှာ အပြစ်ရှိတာလား ..၊ ဒီကလေးရဲ့ ကံပဲလို့ ပုံချသင့်သလား ..၊

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လိုလူမျိုး ထပ်မတွေ့ချင်တော့တာ ကိုယ့်
ဘဝကို နာကြည်းနေတာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ဒါဆို ချမ်းသာတဲ့ လူတွေနဲ့ ပဲ
ပေါင်းချင်တာလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

သူ ဒီလိုလူလည်း မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများကို မပူလောင်စေ
ချင်သလို ..၊ သူများကြောင့် ကိုယ့်မှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ရမှာ မျိုး စိတ်
မဝင်စားချင်တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီကောင်လေးကျမှ နာမည်သက်ရောက်ခြင်းတွေပါ သူနဲ့ လာတူနေ
ကာ ကိုယ့်ဘဝကိုက ကလေးကချေပါဆို ..၊ သူကလည်း ရေမျောကမ်းတ
င် ..။

သနား ကြင်နာလို့ စိတ်တို့ စိုးစိမျှ ဖြစ်မလာသလို စိတ်ပျက်ခြင်းတွေ
က နာရီမိနစ်နဲ့ အမျှ ..၊

ထို့အတူ ညသည် ရက်စက်စွာ ကုန်လွန်ခဲ့လှပြီး ..၊

အခန်း (၃)

သူရဲ အကျင့်ကောင်းတစ်ခုက အိပ်ရေးဆတ်ခြင်း ဖြစ်သည် ။
သေချာ အိပ်ပျော်နေကာမှ နားထဲမှာ တီးတိုးစကားသံတွေ ကြားနေရသည် ။ သေချာ နားစိုက်ထောင်လိုက်တော့ ပိုကျယ်လာသလိုလို ..၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်မက်မက်နေသည် ထင်သည့်စိတ်နှင့် မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ဖို့ လည်း မေ့နေ၏။

"မမ .. မမ .. သွားမစားနဲ့ ..၊ ကိုကြီး ဆူလိမ့်မယ် .."

"စားမှာ ပဲ .."

"ကိုကြီးက မကြိုက်ဘူးနော် မမ ..၊ နိုးလာရင် မမကို ဆူမှာ .."

"မပြောနဲ့ .."

မိန်းမသံမှန်း အတိအကျ လက်ခံမိတာနှင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်သွားသည် ။ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်တော့ လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ မီးဖိုရှေ့မှာ သူ့ကို ကျောခိုင်းနေသည့် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ..။

ထိုင်မြဲတိုင်း နေရာမှာ သုခစီက ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်လျက်လေးနှင့် သူ့ကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။

ဒီမိန်းမ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ သိလိုက်တာနှင့် ဓာတ်မီးကို ကောက်ယူကာ မီးဖိုခန်းကို သူ ဘယ်လို ရောက်သွားခဲ့မှန်း မသိ ..။

"ဟိတ် .. ထစမ်း"

သူမကတော့ သူ့အသံ ကြားကာမှ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် မော့ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ငါးကင်ကို ကိုင်လျက်သားနှင့် ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ကိုင်ထားတာပေမယ့် ဘယ်ကိုမှ ချိန်ထိုးမထားတာမို့ အလင်းရောင်က အတော်ပဲ ဖြစ်ကာ သူမပုံစံကို ရိုးရှင်းစွာ မြင်နေရ၏။

အရပ်က မနိမ့်မမြင့်လေးနှင့် ဆံပင်တွေက ကျောလယ်လောက်ထိ ထူခဲ မည်းနက်နေသည်။ ဖြူဖတ်ဖတ် မျက်နှာလေးမှာ မျက်ခုံးတန်းတွေကလည်း ထင်းမနေ ..၊ မျက်လုံးတွေကလည်း သိပ်လှတာတော့ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ပါးလျသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ ရဲနေတာကို ဒီအတိုင်း မြင်နေရသည်။ နောက်ထပ်တစ်ခုက မျက်လုံးတို့ သည် ရှိသင့်တာထက် ပို၍ ပြူးဝိုင်းနေကာ လူကို ကြည့်တာ ကြောင်စီစီ၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ..

"သရဲ .."

"အံ့မာ .."

"သရဲ .. သရဲ .. ဒီမှာ .."

သုခကို လှည့်ကြည့် သတင်းပေးကာ မီးပုံဘေးမှ စွေခနဲ ထပ်ဆုတ်၏။ သူ စိတ်တိုသွားကာ ဓာတ်မီးနဲ့ မျက်နှာကို တန်းမတ်စွာ ထိုးထားလိုက်ပြီး ..

"လက်ထဲက ငါးကင်ကို ချထားလိုက်စမ်း"

"ဘာလို့ ချရမှာ လဲ ..၊ ဒီမှာ စားနေတာကို .."

"ချဆို ချလိုက် .."

"ချမယ် .. အဲဒီကြီးနဲ့ မထိုးပါနဲ့ "

သူ ဓာတ်မီးကိုင်သည့် လက်ကို တွဲလွဲချလိုက်ကာမှ ဟိုဘက်လှည့်ထားသည့် မျက်နှာလေး ပြန်လှည့်လာကာ ငါးကင်ကို နှမြောတသစွာ ကြည့်သည် ။

"ကြည့်ပါဦး .. ကုန်ပဲ ကုန်နေပြီဟာကို .. သူခိုးလက်က သူဝှက်လှ .."

"ဟိုကောင်လေး .. သူ ဘယ်လိုလုပ် ဝင်လာတာလဲ"

"သား မသိဘူး"

အိပ်နေသည့် ပုံစံလည်း မရှိဘဲ မသိဘူးဆိုတာကို မကျေနပ်ချင်။ သုခက သူ့မျက်မှောင်ကုတ် မပြေတာကို နားလည်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ..

"ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ သားရှေ့ကို တန်းရောက်လာတော့ သရဲမှတ်ပြီး သားက .."

"အံ့မာ .. အံ့မာ .. ငါ့ကို သရဲ .."

"ဟိတ် .. ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း"

သူမကပဲ သုခကို လက်တွေ ဘာတွေ ရွယ်လို့ ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း ဆိုတော့ ရွယ်ထားသည့် လက်ကို ပြန်ချပြီး လက်ဝါးချင်း ပွတ်နေပုံက လက်သီးကြိမ်း ကြိမ်းနေတာမျိုး ..၊

သေချာ စိုက်ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ နားလည်သွားသည် ။ သူမက ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ..၊ ပြီးတော့ သူမက ဒီရွာသူလည်း မဟုတ်တာ သေချာ၏။

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ မီးဖိုဘေးက ခုံလေးပေါ်မှာ တင်လိုက်ပြီးသည့်
ငါးကင်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲယူ၏။

"လာခဲ့ .."

"ဟာ .. မလုပ်ပါနဲ့ ..၊ ဘာလုပ်တာလဲ .. လူကို အထင်သေး အမြင်
သေးနဲ့ ဟိုဟာဒီဟာ ကြံစည်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နော်၊ ဒီဟာ စားပြီးတာနဲ့
အော်ပစ်လိုက်မှာ .."

လက်မောင်းကို ဆွဲထုတ်သွားတာ .. အပြင်ရောက်တဲ့ အထိ .. သူမ
ကလည်း ပြောနေတုန်း ..။

"လွှတ်ပါဦး .. ဒီမှာ စားလို့ မပြီးသေးလို့ .."

သူမခမျာ .. ရုန်းကန်နေပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ ငါးကင်ဖဲ့ထားသည့် လက်နဲ့ ပါး
စပ်နဲ့ တည့်ဖို့ သာ ..၊

"စား .. အဲဒါ စားလိုက်တော့ ..၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ကြွပါ
ခင်ဗျာ ..၊ ဒီတစ်ခါ အထဲဝင်လာရင် ဒါနဲ့ တွေ့ပြီ .."

ပါးပြင်နုနုလေးနားမှာ လက်သီးနဲ့ ကပ်ကြိမ်းပြီး အထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်
။ တံခါးပိတ်ဖို့ ပြန်လှည့်လိုက်မှ ..

"ဟေ့ .."

ချမ်းသာ အချိန်ကို သတိမရဘဲ သူမ ရှေ့တိုးလို့ မရအောင် မျက်နှာ
ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ဖမ်းထိုးလိုက်ပြီး တအားအော်လိုက်မိသည် ။ မိုးသောက်
လှအချိန်မှာ သူ့အော်သံက ဟိန်းထွက်သွား၏။

တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် သူမလက်ထဲမှ ငါးကင်လေး ပြုတ်ကျသွားခဲ့

သည် ။ မသိတတ် ဆိုးဝါးစွာ လျှောက်လိုက်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေ
လည်း ထိုနေရာမှာ ပဲ ကျောက်ချသလို ရပ်တန့်သွား၍ ..

"ကျွန်မကို ရှင် အော်လိုက်တာလား .."

"အော်တာ မဟုတ်ဘူး .. ကိုင်ပေါက်မှာ ၊ ဘယ်ကမှန်း မသိ .. ဘာ
လေးမှန်း မသိ ..၊ ငါ့အိမ်ကို လမ်းဘေးဧရပ် မှတ်နေသလား"

"ဟုတ်တယ်လေ .. ဧရပ်ကြီးပါ့ရော .."

ကြည့်စမ်း ..၊ အိမ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောချလိုက်တာ ဇောက်မှန်း က
မ်းမှန်း မသိ ..။

"ဧရပ်တောင်မှ ပြင်မယ့်သူ မရှိလို့ ပြိုကျ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ ဧရပ် ..၊
ဒီမှာ ကိုယ့်လိုလူတွေ ရှိနေလို့ ခဏဝင်အိပ်တဲ့ ဟာ .."

"ဒုန်း .."

"အမေ့ .."

ချမ်းသာ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ပြန်ဆောင့်ဖွင့်ကာ အပြင်ကို တလွှား
လွှား ပြန်ထွက်၏။ ကလေးဆန်သလို ဖြစ်သွားမှာ ပေမယ့် အနာပေါ်တု
တ်ကျတယ် ပြောပြော .. အိမ်တစ်လုံးလုံးကို ဧရပ်လို့ ပြောချလိုက်တာ
တော့ သည်းမခံချင် ..၊

"သွား .. မင်း ဒီရှေ့က သွားလိုက်တော့ .."

"အို .. မတွန်းပါနဲ့ .."

သူမက လက်ကို ပြန်လွှဲရုန်း၍ ဆတ်ဆတ်ကြဲ မျက်နှာလေးနဲ့ ပြန်
မော့ကြည့်သည် ။ မှောင်ရိပ်ကြောင့် မသဲကွဲတာကို ရှေ့ထပ်တိုး၍
ခြေဖျားလေး ထောက်ပြီး မျက်နှာချင်း နီးအောင် ကပ်ကြည့်သည် ။

စိတ်တိုပေမယ့် သူပဲ နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရကာ ..

"တောက် .."

ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ ကိုယ် ရှက်လည်း ရှက်မိပါ၏။ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ အရူး ဖြစ်ဖြစ် ဇရပ်မှန်း အိမ်မှန်းတော့ သိနေတာပဲဟာ ..၊

"မင်းက ဘာကြည့်နေတာလဲ .."

"ဘာမှ မကြည့်ပါဘူး .."

သူ့ကိုပါ နှင်ထုတ်မှာ စိုးသဖြင့် သုခစီ တံခါးဝကနေ အထဲကို သုတ်ခနဲ ပြန်ပြေးဝင်၏။ တံခါးရွက်အပျက်ကို တံခါးဝမှာ ပြန်ကပ်ချည်လိုက်ပြီးမှ ချမ်းသာက အထဲကို ပြန်ဝင်လာကာ ..

"မင်းလည်း တော်ကြာ ထွက်ရမှာ .."

"သားက ကိုကြီးကို ဘာမှ တောင်းမစားဘူးလေ .."

"တောင်းစားလည်း ငါ့တစ်နပ်စာကိုတောင် အလျင်မီတာ မဟုတ်ဘူး ..၊ ဒီမှာ မင်းကို ငါ အကြံပေးမယ်၊ ဒီကနေ .."

"သား ဘယ်မှ မသွားချင်လို့ ပါ .. ကိုကြီးနဲ့ ပဲ နေပါရစေ၊ ကိုကြီး ထမင်းစားဖို့ အလုပ်လုပ်ရင် အဲဒီအလုပ်တွေကို သား ဝိုင်းလုပ်မယ်လေ၊ သားကို ထမင်းနည်းနည်းလေးပဲ ကျွေးပါ၊ ညညလည်း အကြောကြီး နင်းပေးမယ်၊ ကိုကြီး စားဖို့ သားချက်ပေးမယ်၊ ကိုကြီး ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ .."

"ဟား .. မင်း တော်တော် စကားများ ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုပဲ ပက်ကျိလို ကပ်တွယ်နေတာလဲ .."

အော်ပစ်လိုက်တော့ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ဘာမှ

မဖြေ ..၊

"ဒီမှာ မြင်လား ..၊ အိမ်ကြီး ပျက်သွားတာ မပြင်နိုင်လို့ အပြိုအပျက် တွေကို ချိတ်ဆက်ပြီး အထဲမှာ တဲထိုးနေလိုက်တာ၊ ငါအိပ်ဖို့ ခုတင်တစ် လုံး .. ခြင်ထောင်တစ်လုံး .. ဒါပဲ၊ အိုးတစ်လုံး ဖျာတစ်ချပ်နဲ့ လမ်းဘေး ဆင်းမအိပ်ရရုံရှိတဲ့ ငါ့ဘဝကို .."

"သားက မြေကြီးမှာ ဂုန်နီအိတ် ခင်းအိပ်လည်း ရပါတယ်"

"ဂုန်နီအိတ်တောင် မင်းကို ပေးဖို့ မရှိဘူး"

"ဒါဆို သားဘာသာ ခင်းစရာရှာပြီး အိပ်ပါ့မယ်"

"ကျွတ် .."

ဘယ်လိုနှင့်လွှတ်လွှတ် သွားမည့်ပုံလည်း မမြင်ပါလား၊ ဒါပေမဲ့ မိဘ ရှိနေသေးတဲ့ ကလေး တစ်ယောက်ကို ကိုယ်လည်း တာဝန်ယူနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲ ..

"မင်းအမေ ပြဿနာလာရှာရင် ငါက ကြားထဲက အမှုပတ်မှာ အဲဒါ မင်း ဘာနားလည်လဲ .."

သုခစီက သူ့ကို မော့ငေးနေရင်း ခေါင်းလေး ခါယမ်းလိုက်ပြီး ..

"မရှာပါဘူး .. ရွာထဲမှာ မွေးစားမယ့်လူရှိရင် ပေးပစ်မယ်လို့ ဦးကြီး နဲ့ ပြောနေတာ သား ကြားတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သားကလည်း အမေ့ဆီကို မပြန်ချင်ဘူး၊ သားကို ပြန်မလွှတ်ပါနဲ့ နော် .. နော် .. ကိုကြီး"

"ဒုန်း .."

"ဂုန်း .."

"ဟာ .. ကြည့်စမ်း .."

ကြိုးနဲ့ ကပ်ချည်ထားသည့် တံခါးရွက်ကို ဘယ်လို တွန်းချပစ်လိုက်
သည် မသိ ..၊ အခန်းကျဉ်းလေးထဲကို တံခါးကြီး လဲကျလာသဖြင့် ချမ်း
သာ မျောက်တစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက် ရှောင်လိုက်ရကာ မလွတ်ကင်းသ
မျှ အတိုအထွာပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဝုန်းဒိုင်းကြသွား၏။

သူမက တံခါးပေါက်ဝမှာ ဓားမကြီး ကိုင်၍ ခါးတစ်ဖက် ထောက်ရပ်
လျက် ..

"ဟွန်း ..ဘာရမလဲ၊ တံခါးစုတ်ကို ကြိုးတုပ်ထားတာ"

ပြောပြီး ဓားမကြီးကို ထောင်ပြ၍ အထဲကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာ
ရင်း ..

"တွေ့သမျှ အကုန်လုံး ခုတ်ပစ်မယ်၊ ငါးကင်ကျန်သေးရင် အကုန်
ခုတ် .."

သုခစီက ဓားကြီးကို ကြည့်ပြီး ချမ်းသာ နောက် ပြေးကပ်၏။ ချမ်း
သာက စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ မလှုပ်ပေ။ ဒီဓားက သူသုံးနေကျ
ဓားဖြစ်သည် ။

အပြင်မှာ ပဲ သစ်တိုသစ်စ ဝါးတိုဝါးစ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခုတ်ထစ်ခွဲခြမ်း
တတ်ကာ အပြင်မှာ ပဲ ထောင်ထားနေကျ ..။

အပြင်မှာ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်က အေးမြစွာ ဖြန့်ကြက်နေပြီ
ဖြစ်ကာ ပဲပြုတ်သည် ၊ အကြော်သည် တွေ့၏ အသံကိုလည်း ကြားနေရ
ပြီ ဖြစ်သည် ။ ဒီတဲထဲမှာ ဓားရေးတုတ်ရေးနှင့် စစ်ခင်းနေရတာတော့
ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ် ..။

"ငါ မဝသေးဘူးနော် .. ဟိုလူက ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဆံပင်တွေက
ကချင်လွယ်အိတ် ကျနေတာပဲ၊ ငါးကင်တောင်းနေတာ မကြားဘူးလား .

."

"ဟိုစင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်၊ သွားယူ .."

"ဘယ်မှာ လဲ .."

"ဖောင်း .."

"အား .."

ဟို မှာ ဆိုသည့် ဘက်ကို လှည့်ငေးလိုက်တာနှင့် ချမ်းသာက သူမ
ဧကပ်ပိုးကို ရိုက်ထည့် ပစ်လိုက်၏။ ကျယ်ကျယ်တောင် မအော်နိုင်ဘဲ ဓား
က အရင်လွတ်ကျကာ လူက တအိအိ ခွေခေါက် လဲသွား၏။

"ဟွန်း .. အရူးက တစ်မူးသာဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ .."

ချမ်းသာ သူမနားကို လျှောက်သွားကာ ဆံပင်တွေ ဖုံးလုနီးပါး
မှောက်ကျနေသည့် ပခုံးနဲ့ မျက်နှာကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည် ။

သူမကိုယ်လေး ဒီဘက်ကို လည်ထွက်လာမှ လက်တစ်ဖက်ကို မယူ
လိုက်ပြီး သူ့လက် လျှိုသွင်း၏။

"ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ .."

"လမ်းဘေး သွားချထားမလို့ .."

"သနားပါတယ် .."

"သနားရင် မင်းပါ လိုက်သွား .."

"သူ မလိုက်ခင် မင်း ထောင်ကျမှာ တော့ သေချာတယ်ကွ"

"ဟင် .."

တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ယူကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ တံခါး

ဝမှ မိန့်မိန့်ကြီး လက်ပိုက် ကြည့်နေသော ကိုကြီးကျော်က ဘာတွေ ဘယ်လို ကြားသွားသည် မသိ ..။

"ဒီကောင်မလေးကို ငါ ဒီနားမှာ မမြင်ဖူးဘူး"

"ခုရော ခင်ဗျားက မြင်လိုက်လို့ လား"

"မြင်တာပေါ့ .. ငါတင်မကဘူး၊ ခြေရင်းအိမ်က ထိပ်ပြောင်ကြီး လည်း မြင်တယ်"

"အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ .."

"ဘာလို့ မရှိရမှာ လဲ ..၊ မင်းတို့ ခုနကပဲ အပြင်မှာ စကားများ နေကြ သေးတာ .."

ဟုတ်သည် ..၊ မနက်လေးနာရီ ကျော်ပြီဆို ရွာမှာ သူ့အိမ်ကလွဲလျှင် အိမ်တိုင်းလိုလို နီးနေကြပြီဖြစ်ကာ ဆွမ်းတော်ချက်ကြ၊ ရောင်းဖို့ ဝယ်ဖို့ ပြေးလွှားကြနှင့် ..။

"ကဲ .. ခုတင်ပေါ်မှာ သွားချထားလိုက်ပါ ကိုချမ်းရာ .. ဒီကောင်လေး ကရော ဘာလဲ .."

သုခစီကို အထဲဝင်လာကာမှ မြင်သွားပုံရကာ မေးပေမယ့် သိပ်စိတ် ဝင်စားပုံ မပြဘဲ ..

"သွားချထားလိုက်ပါ ..၊ မင်းကို မိန်းမခိုးလာသလို ထင်ပြီး ထိပ်ပြော င်ကြီးက သူ့မိန်းမကိုတောင် သွားခေါ်လာပြီး ပြလိုက်သေးတယ်"

"ဟာဗျာ .. ဒီလောက် သွက်သွက်ခါ ရူးနေတာကို .."

"ဟုတ်လား .."

"ဟုတ်တယ် .. အရူး၊ အဲဒီ သတ္တဝါလေးက ရေမျောကမ်းတင်"

"ဟင် .."

ကိုကြီးကျော် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်သွား၏။ တံခါး ဖွင့်နေပြီမို့ မိုးလင်းလာတော့ အထဲမှာ အလင်းရောင် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ကောင်မလေးကို ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြစ်သလို တင်ပစ်လိုက်ပြီး ဒေါကန် နေသည့် ချမ်းသာကို ကိုကြီးကျော်ကလည်း စာနာသည့် မျက်ဝန်းတို့ နှင့် ကြည့်၍ ..

"ထိပ်ပြောင်ကြီးတို့ ထင်သလို မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်လို့ လှမ်းမြင် လိုက်တာကို ပိုသေချာအောင် ငါက လာကြည့်တာ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေ ကြတာ ရှိရင်လည်း ဖျောင်းဖျဖို့ ရော .. ဒါပေမဲ့ ခုလိုဆိုတော့ .."

"ကိုကြီးကျော် .."

"ဟေ .."

"ခင်ဗျား ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် လူသတ်ချင် စိတ် ပေါက် လာပြီနော် .."

"ငါက ထင်ရာပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း အခုနကလို ပွေ့ထုတ်သွား ပြီး လမ်းဆုံလမ်းခွမှာ သွားချထားလို့ ရော လွယ်မယ် ထင်လို့ လား၊ လူ တစ်ယောက်လုံးကြီးကို ထင်းတိုထင်းစ မှတ်လို့ .."

"သူ့ဟာသူ ဘယ်ကဘယ်လို လေတိုက်ပြီး ရောက်လာမှန်း မသိဘဲ ကျွန်တော်က ဘာလို့ လက်ခံထားရမှာ လဲ"

"သူ့ကိုရော .. သူက ဘယ်ကလဲ .."

"ရေထဲက ဆယ်လိုက်တာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူက ယောက်ျားလေးဗျ"

"မိန်းကလေးမို့လို့ လည်း မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ပစ်ချင်တိုင်း

ပစ်လို့ မရတာပေါ့၊ မနက်ကျမှ ငါတို့ တွေ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ စုရုံးတိုင်ပင် တာပေါ့ကွာ .. သနားပါတယ်၊ သူက အခု မင်း မောင်းထုတ်လို့ မရဘူးမို့ လား၊ ဘယ်အိမ်ထဲမှ မဝင်ဘဲ မင်းဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက် လာတာ .. အဲ .."

"ဘာလဲ .. မင်းလောင်း ရထားဆိုက်တာလား၊ ပြောဦးလေ .."

"ဒါကတော့ .."

"မင်းလောင်း ရထား မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ မသာရထား .."

ကိုကြီးကျော် ခေါင်းကုတ်ငုံရင်း ရယ်ချင်ပက်ကျိ မျက်နှာကို ကွယ်သ ည် ။ ပြန်မော့လိုက်တော့ ခပ်တည်တည် ..။

"မသာဆိုလည်း မဆိုးသေးပါဘူးကွ၊ တောမှာ မသာကန်ထရိုက် လုပ်နေကြတာ အများကြီး၊ မင်း ဖဲဝိုင်း ခိုင်ကိုင်လိုက် .."

"ခင်ဗျားက တစ်မျိုး ..၊ ပြန်ပါတော့ .."

"ဟား .. မင်းစိတ်ကို သိလို့ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောပေးနေတာ၊ ကောင်မလေး ရူးနေတော့ရော မင်းနဲ့ ပေးစားနေတာမှ မဟုတ်တာ .."

"ပေးစားလို့ ရော ဘယ်သူက ယူမှာ မို့လဲ .."

"ပြောထားဦးပေါ့ .."

"ဘာဗျ .."

"ဪ .. မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက .."

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် တော်ပါဗျာ ..၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ခင်ဗျား ပါးစပ်ကြီးထဲမှာ ပြောကောင်းသမျှ ပေါက်ကရေတွေ ပြော ..၊ ဟာသတွေလိုလို၊ လူသတ်ချင်လာအောင် မြှောက်ပေးနေသလိုလို .."

"မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားကိုကွာ .. အခု ငါပြောမှာ က ဒီကောင်မလေးက တို့ ရွာသူ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်သူမှ လည်း သိကြမှာ မဟုတ်တာ သေချာ တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ ဒီညမှ တို့ ရွာကို ရောက်လာတာ သေချာတယ်လေ .."

"မသေချာတာ ဘာရှိလဲ .."

"မင်းခိုးပြေး လာတယ်လို့ ထင်ကြမှာ ပိုတောင် သေချာသေးတယ်"

"ကျွန်တော်က ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေလို့ မိန်းမခိုးရမှာ လဲ၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော .."

"အံ့မာ .. မိန်းမယူတာ ပိုက်ဆံရှိမှ ယူရမှာ လားကွ"

"ခင်ဗျား ... ပြောပြန်ပြီ"

"စကားအဖြစ်ပါ"

"ကျွတ် .."

နည်းနည်းမှ စကားမှားမခံဘဲ သတိလစ်နေသည့် ကောင်မလေးကို စောင့်ကြည့်လိုက်၊ ရှုံ့မဲ့လိုက်နှင့် လူချမ်းသာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေး သနားတော့ သနားစရာပါ ...။

သနားပါတယ် ပြောရင် ဒေါပွတတ်သည့် အသားလတ်လတ် မေးရိုးကားသည့် မျက်နှာကို ငေးခနဲတော့ ကြည့်မိ၏။ သူများ ခိုင်းတာလည်း မလုပ်ချင်၊ ကိုယ်ပိုင်ငွေလည်း ခြူးတစ်ပြား မရှိ ...။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ လမ်းမကြီးဘေးက ထရော်လော်ဂျီ စခန်းမှာ သွားထိုင်မည်။ ပါစင်ဂျာရှိပြီး မောင်းမယ့်သူက အဆင်မပြေလျှင် သူဝင်မောင်းပေးမည်။

ဒါမှ မဟုတ် ထရော်လော်ဂျီသမားနဲ့ ကုန်တင်မည့် လူကြားမှာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရေးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပြေးလွှား စွမ်းဆောင်၍ ငွေရှာမည် .
.၊ ဒါပါပဲ။

အဲဒီလို လှုပ်ရှားရတဲ့ ရက်တွေမှာ ကိုချမ်းတို့ ဂိမ်းဆိုင်ဝင်မည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စီးကရက် လက်ကြားညှပ်၍ ဘောလုံးပွဲ ထိုင်ကြည့်ရမလား ..၊ ဘယ်မှာ ကြည့်ကြည့် သူမျက်နှာ ..၊

ဒီလိုမဟုတ်သည့် နေ့တွေကျတော့ ချောင်းစပ် တစ်နေရာမှာ ငုတ်တုတ် ..၊ ထိုနေ့မျိုးဟာ သူ့အတွက် ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲတွေက ချောင်းထဲက ခုန်ထွက်လာတော့ မလိုလို ..၊ ထွက်လာတာကတော့ ငါးတွေပဲ ဖြစ်၏။

ဒီလိုလူမှာ မှီခိုမယ့်လူတွေ ရောက်လာတာ ဗိုက်နှိပ်ပြီး ရယ်ရတော့မှာ လား ..၊ သနားစရာပဲလို့ ရေရွတ်ရင်း စုတ်သပ်ရမလား ..၊ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ..၊

လူချမ်းသာ ဆိုလို့ ငွေမရှိဘဲ လူဦးရေတွေပဲ တိုးပွား ချမ်းသာနေတာ လား ..။

အခန်း (၄)

ဒီအရူးမလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က စောင့်ရှောက်ကြဖို့ လက်ခံလိုက်တဲ့ ထဲမှာ ကိုကြီးကျော်တို့ လင်မယားက ခေါင်းဆောင် ..။

"ငါတို့ အိမ်မှာ လည်း နေလို့ ရတာပဲ ..၊ ငါ့သမီး နှစ်ယောက်နဲ့ ရွယ်တူပဲဟာ .."

"ထိပ်ပြောင်ကြီး သမီးတွေက ဖြူဖြူနုနုလေးတွေ ဆိုတော့ အဟီး .."

"အံ့မာ .. အဲဒီ မဲမဲသဲသဲ ညီအစ်မက ဘယ်လောက် စိတ်ရင်း ကောင်းတယ် မှတ်လဲ ..၊ ရွယ်တူတွေ အိမ်မှာ ရှိတော့ စားဖို့ တင်မကဘူး ဝတ်ဖို့လည်း မပူနဲ့ ..၊ ဘာလိုသေးလဲ .."

"ကျွန်မတို့ ဆီမှာ လည်း နေလို့ ရပါတယ် ..၊ ပဲခွဲစက်လည်း ရှိတော့ အဲဒီမှာ သာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေး ..၊ မိသားစုလို ဝိုင်းလုပ် ဝိုင်းစားပေါ့၊ သားတွေက ခုမှ အလယ်တန်း ကျောင်းသားတွေပဲ ရှိသေးတာ၊ သူတို့ မှာ အမေ မရှိတော့ ကောင်မလေးကို ချစ်မှာ ပါ"

ခြေရင်း ခေါင်းရင်းသာမက နှစ်အိမ်ကျော်က ကိုကြီးကျော်တို့ လင်မယားကပါ လိုလားနေကြသည် မို့ ကောင်မလေးကိစ္စ ဆွေးနွေးရင်း နာမည်လည်း မေးမနေကြတော့ဘဲ ‘ကောင်မလေး’ လို့ ပဲ အမည်တွင် ၏။

အားလုံးက အစီအစဉ်တွေ ဖြစ်နေကြပေမယ့် ဘယ်အစီအစဉ်ထဲမှာမှ မပါခဲ့တာ ချမ်းသာပဲ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ..

"ကိုကြီး မမက ဘယ်အိမ်မှာ နေမှာ လဲဟင် .."

"ဘယ်မှာ နေနေ .."

အကြော်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ ချမ်းသာနဲ့ သုခစီကို သေချာ
အောင် စူးစမ်း နေကြသည့် အကြည့်တွေက မသိမသာလေး မဟုတ် ..။
ထို့ပြင် ..

"ညက .. အဲဒီကောင်လေး မိန်းမခိုးလာတယ်ဆို .."

"ဟုတ်ပါ့မလားအေ .. သူ့တစ်ဝမ်း တစ်ခါးတောင် ဝါးလုံးခေါင်းထဲ
ဆင်ဝင်နေတာ ..၊ မိန်းမယူပြီး ဘာနဲ့ စားမှာ လဲ .."

"အေးလေ .. ဒီလိုလူတွေက ပျင်းနေရရင် ပြီးရော၊ သူများ သားသမီး
ယူပြီး လက်ကြောတင်းအောင် ရှာကျွေးပါလိမ့်မယ် အားကြီး .."

"ဟုတ်ပ .. ဟုတ်ပ .. တချို့ လူပျိုကြီးတွေဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ရ
တာမလို လိုတာမရတဲ့ လူပျိုကြီးတွေဆို လေးစားဖို့ ကောင်းသေး ..၊
မိန်းမယူရင် ရှာဖွေကျွေးရမှာ လို့ တွက်တာတွေ ကျတော့ ရွံစရာ၊ ပြီး
တော့လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ပြောတော့မယ် မမြရယ် .. လူပျိုကြီးများ အသင်းအစုသာရှိရင် နင်
မလွယ်ဘူး .. ခစ် .. ခစ် .."

"လူပျိုကြီးတိုင်း မဟုတ်ဘူး လို့ ငါ ပြောတယ်လေ ..၊ ရှိတတ်တဲ့ တစ်
ယောက်စ နှစ်ယောက်စ .. ဟီး .."

"တောက် .."

မကြားချင်လို့ မြန်မြန် လှည့်ထွက်တာတောင် အကြော်အိတ်က ဆီပူ
ထိပြီ ပြကျလို့ အသစ်အိတ်နဲ့ ပြန်လဲထည့်နေရသေးသည် ။

စိတ်တိုလွန်းတော့ ကွယ်ရာရောက်အောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ
တက်ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

"ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားနေတာတောင် ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ်စားပြီး
ပါးစပ်ညောင်းခံ ပြောတဲ့ လူက ရှိသေးတယ်"

မိုးလေး တဖွဲဖွဲ ကျနေတာကို သူတို့ နှစ်ယောက်က ရေပြင်ကို
မြေပြင်ထင်ပြီး လျှောက်နေသလို တစ်ယောက်က ဒေါသတွေနဲ့ တလွှား
လွှား ဖြစ်နေလျက် ..၊ တစ်ယောက်က လိုက်နေရတာ အပြေးအလွှား ..။

"ရှင်တို့ ကလည်း ကြာလိုက်တာ ..၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာလို့ ကို .."

ဒေါသအရှိန်က ရှေ့ကို ဘွားခနဲ ရောက်လာသည့် ဆံပင်ဖားလျားနှင့်
မျက်နှာနုနုလေးကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်၏။ ပြီးတော့ သွားတွေ
ပေါ်အောင် စေ့၍ အံကြိတ်ကာ ..

"ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ .. ခင်ဗျားက .."

"ရှင်တို့ အကြော်ဆိုင် သွားတယ်ဆိုလို့ .."

"အဲဒီတော့ .."

"စောင့်နေတာ ကြာပြီလေ ..၊ ဗိုက်ဆာလို့ ပေါ့"

"ဟိုမှာ အကြော်တွေ တစ်ဗန်းကြီးပဲ .. သွားတောင်းစားချေ .."

"တောင်းစားရမယ် .."

"ဟွန်း .."

နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ သူမကို ကွေ့ရှောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သုခစီက ကြော
င်တောင်တောင်လေး ရပ်ကျန်ခဲ့လျက် ..၊ ပြီးမှ သူ့နောက် ပြေးလိုက်လာ
ကာ ..

"ကိုကြီး .. ကိုကြီး .. ဟိုမှာ .. မမ သွားတောင်းစားနေပြီ .."

"မင်းပါ စားချင်လို့ လား .."

"ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .. လုယူနေတာ ..၊ ချကုန်ကြပြီ ကိုကြီး .. မမ သနား ပါတယ် .."

လက်ကို ဆွဲယမ်း လှုပ်ခါပြောရင်း သုခစီက နောက်ကို သူလှည့် ကြည့်အောင် မရမက ကြိုးစားနေ၏။ ထို့ပြင် နောက်က ဆူညံသံတွေ ကြောင့် သူ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"အဲဒီ ကောင်မလေးပဲ နေမှာ .. စီမှာ မမြင်ဖူးဘူး .."

"ရုပ်လေး သနားကမားနဲ့ ဟယ် .. စိတ်မနွံဘူး ထင်တယ် .. သေချာ ကြည့်ဦး .."

"သနားကမားမား မမားမား .. ရူးနေတိုင်းရော သူများ ပစ္စည်း အလ ကား နှိုက်စားလို့ ရမလား .."

"ဖယ်ပါ .. ဒီမှာ နှစ်ခုတည်း ယူတာကို .."

"နှစ်ခုလည်း နှစ်ခုဖိုး ပေးမှ ရမယ် .. ဘယ်မှာ လဲ ပိုက်ဆံ .."

"ဟာ .. အတင်းရုန်းနေတယ်၊ ဆီအိုးထဲ ကျသေတော့မှာ ပဲ ..၊ ကိုလှ မောင်တို့ ဝိုင်းဆွဲကြပါဦး ..၊ အပြင်ကို ဆွဲထုတ်သွားစမ်းပါ .."

အကြော်သည် က စိတ်ရှုပ်သံနှင့် လှမ်းပြောကာ ဝယ်သူတွေထဲက ယောက်ျားမိန်းမတွေ ကောင်မလေးနားကို စည်းဝိုင်းတစ်ခုလို ကပ် လိုက်ကြ၏။

အခြေအနေက ဝိုင်းထိန်းဖို့ ကြိုးစားသလိုနှင့် ဖမ်းချုပ်ဖို့ ထိ ဖြစ်လာ ၏။

"အို .. လူကို မဆွဲပါနဲ့ .."

ကောင်မလေးက ယောက်ျားတွေ ထိကိုင်လာတော့ အကြော်တွေကို ပါ လွှတ်ချပစ်ကာ အတင်းဖယ်ထုတ် ခါချပစ်၏။

"ဖယ် .. ဖယ်ပေး .. အကြော်လည်း မစားတော့ဘူး .."

"အံ့မာ .. အကြော်တွေ မြေကြီးပေါ် ကျကုန်တာ ပြန်လျော်ပေးရမှာ ပေါ့ ..၊ မဟုတ်ဘူး လား ဒေါ်ခင်ရီ .."

"ဘာလဲ .. ကျွန်မမှ မယူတော့တာ .."

"ဟဲ့ .. ညည်းက ဘယ်အိမ်ကလဲ .."

"ဦးဘော်ဘီ .. ထိပ်ပြောင်ကြီး အိမ်မှာ နေတယ် .."

ရုတ်တရက် ဝင်ဖြေတဲ့ သူက ချမ်းသာ ဖြစ်ကာ တို့ မလို ဆွဲမလို မထိ တထိ ဟန်ရေးပြ ခြောက်လှန့်နေသူ ရှေ့ကနေ ကောင်မလေး ပခုံးကို တွန်းထုတ်လိုက်၏။

ကောင်မလေး ယိမ်းယိုင်ကာ လူစည်းဝိုင်း၏ အပြင်ကို ရောက်သွား မှ ..

"အရူး .. အရူးနဲ့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပြီးတော့ ခင်ဗျားကပါ အရူး ကွက် နင်းချင်လို့ လား .."

"လူချမ်းသာ .."

"ဟုတ်တယ် .. လူချမ်းသာ"

"မင်း ခိုးလာတယ်ဆိုတာ ဒီကောင်မလေးလား ..၊ ဟား .. ဟား .. ဟား .."

အသားမည်းမည်း ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်နှင့် ထိုသူဟာ စိန်မြင့်ဟု

အမည်ရကာ ထရော်လော်ဂျီ ဂိတ်မှာ ဆိုလည်း ချမ်းသာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတိုင်း ထိုနည်းနှင့်နှင် စကားတို့ နှင့် ..။

"မင်းကွာ .. ယူမယ့် မိန်းမ မရှိရင် လည်း ရနိုင်တာလောက်ကို ကြိုးစားလို့ ရပါတယ်၊ နေစရာ စားစရာ မရှိပေမယ့် မင်းရပ်လေးက မဆိုးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အရူးထက်တော့ သာမှာ ပဲ .."

သုခစီက ကောင်မလေး လက်ကို ပြေးဆွဲကာ သူလည်း ဒီတိုင်း ပြန်လှည့် ထွက်လိုက်ပြီးမှ စိန်မြင့် စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားသည် ။

"သွားပြောမနေနဲ့ ..၊ အဲဒီကောင်က မိုက်ရိုင်းသလား မမေးနဲ့ "

"အေးလေ .. ကိုယ့်ရပ်ရွာမှာ ဆို အရူးမကတောင် ယူမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါလေးကို ဘယ်ကဘယ်လို ရအောင် သွားယူလာသလဲမှ မသိတာ"

ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဖျတ်ခနဲ ရွေ့သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကို လိုက်ပါမသွားမိအောင် ထိန်းချုပ်ရင်း ကျီခနဲ အံကြိတ်သည် ။

ဒီလူတွေ မျက်လုံးထဲမှာ မင်းက ဒီအတိုင်းပဲ ဟိတ်ကောင် ..၊ လုပ်မနေနဲ့ ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံပတ်တင်း၍ နောက်ပြန် လှည့်ခဲ့သည် ။ ခန္တီစ ပါရမီနဲ့ ပြည့်စုံလွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ပြဿနာ တက်ရလျှင် သူပဲ စ၊ သူပဲ ရှုံးရမှာ ကို မြင်နေမိ၍ ဖြစ်သည် ။

ဒါတွေ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းက ဟိုကောင်မလေးကြောင့် ..။

ဒေါသကြီးလေ .. လူတွေရယ်လေ ဖြစ်ကုန်ကြလျှင် သူ့လက်သီးမှာ မှန်တိုင်း ထန်သွားရင်တောင် အရှက်ပြေရမည့် အကြောင်းအရင်းကို ရှာတွေ့ဖို့ မမြင် ..။

"ဘာရမလဲ .. သူက မင်းသားလေ ..၊ ငါက မင်းသမီး .."

ခံရခက်ရတာတွေကြောင့် အံ့ကြိတ်မပြေသေးခင် သူ့နောက်ကနေ ထွက်လာသည့် စကားသံက သုခစီနဲ့ ကောင်မလေး ကပ်ပါလာသည် ကို သတိရသွားစေလျက် ..

"ကြည့်ပါလား .. ရုပ်ကြီးကိုက လူကြမ်းရုပ်ကြီး ဥစ္စာ .."

"ကိုကြီးက ချောတယ်နော် .."

"အေးလေ .. ဆံပင်ကြီးတွေက ညဘက်ဆို သရဲနဲ့ တူတာ တစ်ခုပဲ၊ ရုပ်လေးက အင်း .. ချောတာမောတာလေးပါ .."

"ဟိ .. ဟိ .. ဟိ .."

သုခစီကတော့ အရိပ်သုံးပါး ဆင်ခြင်ရမှန်း သိကာ အသံမထွက်အောင် ထိန်းရယ်တာမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိ .. ဟိ .. သံကို ကြားရတာ ပို၍ နားကြားပြင်း ကပ်စေ၏။

"သုခ .."

"ဗျာ .."

"ငါကရော အရူးနဲ့ တကယ်တူနေလို့ လား .. ကြည့်ပါဦး .."

"မတူပါဘူး .. မမက လှပါတယ်"

"အေးလေ .. လူတွေကနော် .. ကိုယ့်မျက်နှာကိုတော့ ပြန်မကြည့်ကြဘူး .. ကဲ့ရဲ့ ဖို့ ပဲ၊ ဒီမှာ .. ကိုလူချမ်းသာ .. နားထောင်နေတာ အကောင်းမှတ်လို့ .."

ရှေ့ကို ပြေးတက် လာပြီး သူ့ဘေးကျမှ ရပ်၍ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ..

"ဒီရှေ့မှာ ဆံပင်တွေ မရှိတဲ့ လူကြီးကလေ .."

ဦးထိပ်ပြောင် ကိုတော့ နာမည် မမှတ်မိသေးဘူး ထင်သည်။ သူမရဲ့ ထိပ်ဦးလေးကို ပုတ်ပြပြီး ..

"အဲဒီလူကြီးက သူ့အိမ်မှာ ပဲ နေတဲ့ ၊ ကျွန်မက မနေဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ် .. ဘာလို့ နေရမှာ လဲနော် ..၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ ပဲ အား .."

လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သဖြင့် သူမ ရှေ့ကို ကိုယ်လေး ငိုက်ဆင်းသွားကာ နာကျင်သံလေး ထွက်လာ၏။

"ဘာလုပ်တာလဲ .. နာလိုက်တာ .. အား .. အမေ့ .."

မေးတာကို မဖြေသည့်ပြင် ဒီတိုင်း တလွှားလွှား ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် ကောင်မလေး ဒရောသောပါး ပါသွားတာ ခလုတ်တွေ တိုက် ..၊ သူ့ကိုယ်နဲ့ ပစ်တိုက်မိလို မိ ..။

"ကိုကြီး ဘယ်သွားမလို့ လဲ .."

သုခစီ မျက်လုံးလေး ပြူးကာ နောက်ကနေ ပြေးလိုက်လာ၏။ လမ်းပေါ်ကနေ ချိုးကွေ့ပြီး နောက်ထပ် တစ်ကွေ့ကို ထပ်ကွေ့လိုက်တာနှင့် ချောင်းကြီးဘက်ကို ဆင်းသည့် လမ်းကျဉ်းလေးက ဖုန်တထောင်းထောင်း ..။

"ကိုလူချမ်းသာ .. ရှင်ကြီးနော် .. သူများကိုပဲ ခဏခဏ ဆွဲထုတ်နေတာ၊ ဒီက သည်းခံနေလို့ .. အ .. အကောင်းမှတ်နေသလား ..၊ ဒီတစ်ခါဆို ပြန်ချမှာ .. တကယ်ပြော .. အား .."

ချမ်းသာ ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်သည် နှင့် ကောင်မလေးက လက်ကို ဆောင့်ခနဲ ရုန်းကာ နေရာမှာ ပဲ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ချလိုက်၏။

ပြီးတော့ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ရင်း ..

"ရှင့်ကို အမေနဲ့ တိုင်မယ် သိလား ..၊ အဖေနဲ့ လည်း တိုင်မယ်၊ အဘိုးရော .. အဘွားရော .. ရေထဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူသေကောင်ကြီးနဲ့ လည်း တိုင်မယ်၊ ဒီမှာ သူများ ခြေထောက်တွေ သွေးထွက်သလို ရှင့်ခြေထောက်တွေကို .. အဟင့် .. ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့ ကြေအောင် ထုမှာ ..၊ ရွတ် .."

နှပ်ညှစ်လိုက် .. ကျိန်ဆဲလိုက်နှင့် ..။ ထိုလက်နှင့် ဆံပင်တွေကို ဘယ်ဘက်သိမ်း ညှပ်လိုက် .. ညာဘက်ကို သပ်တင်လိုက် ..။

ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြန်ကာ ..

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ချမယ် .. လာ .."

ချမ်းသာ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ခြေချဲရပ်၍ စိန်ခေါ်သည် ။ ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်နေသဖြင့် ရှေ့ပြန်တက်၍ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွန်းပစ်လိုက်ပြန်ကာ ..

" လာလေ .. ချမယ် .."

"တောက် .."

"အား .."

ချမ်းသာ သူမလက်ကလေးကို ကျောနောက်မှာ လိမ်ကပ်ထားလိုက်ကာ ..

"မင်း ဘယ်က လာတာလဲ ပြောစမ်း ..၊ အရူးဖြစ်ဖြစ် အနှမ်းဖြစ်ဖြစ် . သိကို သိရမယ်၊ မသိဘူးလို့ ထပ်ဖြေကြည့် .."

"မသိ .. အား .. သေပါပြီ .."

"ကိုကြီးကလည်း .. မမက ခေါင်းမှ မကောင်းတာ ..၊ တကယ် မသိ

တာ နေမှာ ပါ .."

"ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သုခ ပြောလိုက် ..၊ ငါ့ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာ ရှိတယ်လို့ ..၊ ဒီနားမှာ လို့ .."

ပြောပြပြီး ခေါင်းကို တွင် တွင် လှည့်ပြ၏။ ဆံပင်တွေ ဖားလျား ဖြန့် ချထားတာက လှအောင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ပစ်စလက်ခတ်ကြီး ဖြစ်နေ သောကြောင့် သူမ ဆံပင်တွေ ခါသွားအောင် နောက်လှည့်လိုက်တော့ စု လုံးကပ်နေသော နေရာလေးကို ချမ်းသာ သတိထားလိုက်မိသည် ။

ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်မဝင်စားပေ။ သူမကို လူစိမ်းမှန်း သိလျက်နှင့် ဘယ် ကလာတာလဲ မမေး ..၊ ဘာဖြစ်လာတာမှန်း မစူးစမ်းဘဲ ဝိုင်းဝန်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကျေနပ် ..။

တကယ်တမ်း တွေးကြည့်မယ်ဆို .. စောင့်ရှောက်သလိုလိုနဲ့ ဒီ ကောင်မလေးနဲ့ နာမည်ကြီးတော့ သူပဲ ဖြစ်နေသည် ။ ဒီတိုင်း ဖြစ် အောင် ဝိုင်းသမနေကြတာနဲ့ မတူဘူးလား ..၊

ပြီးတော့ သင်းကရော ဘာလဲ ..။

သူ့အကြည့်တွေက မျက်နှာအောက်မှာ မော့မော့လေး ဖြစ်နေသည့် သူမ နဖူးထိပ်လေးဆီ ရောက်သွား၏။ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် မလိုက်ဘဲ လူတိုင်း မျက်စိစပါးမွေး စူးနေကြတဲ့ သူ့ရဲ့ တဲပုတ်လေးထဲကိုမှ ..

"ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီ .. မင်းကို ဒီကနေ ဘယ်မှ သွားခွင့် မပေးတော့ဘူး"

"ဘာလဲ .. ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..၊ သုခ ငါ့ကို ခေါ်ဦး"

နောက်ထပ် ဒရွတ်တိုက်လေး ပါသွားကာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က သူ ငါးမျှားခဲ့သည့် နေရာရောက်မှ ရပ်၏။ ထင်သည့်အတိုင်း စဉ်းအိုးကြီး

ထဲက ချုံထဲမှာ နွံတွေ တစ်ဝက်နစ်လျက် ..၊ စောင်းလျက်အတိုင်း ရှိနေဆဲ ..။

"သုခ .."

"ခင်ဗျာ .."

"မင်းရဲ့ စဉ်အိုးကြီးကို နွံထဲက သွားဖော်စမ်း .."

"ဗျာ .."

"တောက် .. သွားဆို သွား .."

ဘာလုပ်ဖို့ မှန်း မသိပေမယ့် သုခ စဉ်အိုးကြီးရှိတဲ့ ဆီ ပြေးသွား၏။ ရေတွေ လျှံခဲ့တုန်းက ချုံထဲကို တွန်းပို့ထားသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ရေပြန်ကျသွားတော့ ချုံထဲမှာ နွံတွေနဲ့ နစ်ကာ အိုးခြမ်းပဲ့ကြီးလို့ ထင်ကြတာလား ..၊ မြင်ပဲ မမြင်ကြတာလား ..။

အိုးကြီးက ဒီတိုင်း ရှိနေခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ အားလောက်နဲ့တော့ စဉ်အိုးက ပေါ်မလာခဲ့ပေ ..။

"ကိုကြီး .. မရ .."

လှမ်းပြောမလို့ အသံကိုတင်၍ လှည့်လိုက်သော်လည်း သတိလစ်ပျော့ခွေနေသည့် ကောင်မလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည့် ချမ်းသာ လှုပ်ရှားနေတာကို မြင်ကာ ..

"ကိုကြီး .."

"မရှည်နဲ့ .. ရအောင် ဆွဲတင် .."

ကောင်မလေးကို ပွေ့လာရင်း ကမူပေါ်မှာ ခွေခွေလေး ချလိုက်ကာ ..

"ဖယ်စမ်း .. ဒီလောက်တောင် အဖြစ်မရှိဘူး"

"ကိုကြီး ဘာလုပ်မလို့ လဲ .."

"မင်းလိုပဲ အိုးထဲ ထည့်မျှောလိုက်မလို့ ၊ ဘာလဲ .. မင်းပါ လိုက်ချင်လို့ လား"

"ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး .."

သုခ ကိုယ့်ကို ထိမှာ စိုးတော့လည်း လန့်သွားသည် ။ ကောင်မလေး ကိုလည်း သနားကာ မရဲတရဲနှင့် ..

"မမ သနားပါတယ် ကိုကြီးရာ .. ဘာဘဏျော်တို့ ကို တိုင်ပြောလိုက်ရင် မမ သားတို့ အိမ် မလာအောင် သူတို့ တားကြမှာ ပါ၊ ရေထဲတော့ မမျှောပါနဲ့ နော် .."

"အံ့မာ .. လူလေးက လက်နှစ်သစ်လောက် .. ပြောတဲ့ စကားက တစ်တောင်လောက်နဲ့ .."

စဉ်အိုးကြီးကို ရေစပ်အထိ ရောက်သွားအောင် တွန်းလိုမ့်ယူသွားပြီး အထဲကို သေချာ ပက်ဆေးရင်း မကျေနပ်စိတ်နှင့် သူ့အသံ ကျယ်သွားသည် ။

"ဆင်ကိုတောင် ကြွက်လေး တစ်ကောင်က နိုင်သေးတာပဲ ချမ်းရာ .. လူငယ်တိုင်း အသိဉာဏ် မငယ်ဘူးဆိုတာ မင်းလက်ခံရမှာ ပေါ့"

ပါလာပြန်ပြီ ဒီလူ ..၊

အသံကြားလိုက်ကတည်းက ချမ်းသာ တက်ခေါက်ပြီးသား ဖြစ်သွားကာ ..

"ကိုကြီးဧကရာ .. ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင် ကြည့်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် .."

"မကြည့်ပါဘူး .. ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင် မင်း ထွက်သွားပြီး ဘာလုပ်တယ် .. ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိရမှာ လဲ ..၊ ခုလို တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်နေလို့ မတော်တာတွေ့ရင် တားရအောင် ထွက်ထွက်လာတာပေါ့ ."

"မတားနဲ့ .. ဒီစဉ်အိုးက လာကတည်းက လူသယ်လာတာ၊ ခုလည်း လူသယ်ပြီး ကောင်းကောင်း သွားနိုင်တယ် .."

ချမ်းသာက ကိုကြီးကျော်ကို ဂရုစိုက်မနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ စဉ်အိုးကို သန့်ရှင်းပြီးတာနှင့် ကောင်မလေးကို သယ်ဖို့ ကမ်းပေါ် ပြန်တက်လာ၏။

။

"ငါ ထင်တယ်ကွ .. မင်းက အမှိုက်စုတ်ကို လေညှာမှာ သွားသွား ပစ်တော့ မင်းဆီ ပြန်လွင့်လာဦးမှာ ပဲ .."

"ဒါဆို သတ်ပစ်လိုက်ရမလား .."

"မီးပုံရှိတဲ့ နည်းပေါ့ ..၊ အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ .."

ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ကိုကြီးကျော်ကို ကြည့်ကာ ချမ်းသာ မျက်နှာ တင်းသွား၏။

"ခင်ဗျားက လူကို အချွန်နဲ့ မနေတာပဲ၊ အဲဒီလို လုပ်ခိုင်းချင်နေတာ ကြာပြီ ထင်တယ် .."

"ဪ .. ငါက မင်း စိတ်ချမ်းသာတာ လုပ်လို့ ရအောင် ပြောပြတာ လေ .."

ကိုကြီးကျော်က သူ့ရဲ့ ခန့်ပုံခန့်ညားရှိသည့် မျက်နှာကြီးကို မျက်ခုံးတွေ ပင့် ..၊ နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ပခုံးနှစ်ဖက်ပါ တွန့်လိုက်သေးသည် ။ တော်တော်ကို ကြည့်ရဆိုးသွားပါ၏။

"တကယ်တမ်း မင်းကို မဟုတ်မဟတ် ဖြစ်စေချင်မှ ဖြင့် အခု မင်းလုပ်ထားတာတွေကို ရဲသွားတိုင်လိုက်တာနဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်မလဲ သိလား .."

"မသိဘူး.. ဘာဖြစ်ဖြစ် .."

"ထောင်ကျမှာ တောင် မကြောက်ဘူးဆိုတော့ မင်းက ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ .. ဒီလောက်တောင် .."

"အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"ဆိုင်တာကို မင်း မေ့နေလို့ ပါ .."

ခွေခွေလေး လဲနေသည့် ကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းရင်းနားမှာ ကိုကြီးကျော်က ပုဆိုးစတွေ သိမ်း၍ ကျကျနန ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆက်၍ ..

"မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ .. ဒီကောင်မလေးကို စောင့်ရှောက်ကြမယ်လို့ ငါတို့ တွေက ဝိုင်းစဉ်းစားပြီးမှ လက်ခံခဲ့ကြတာ၊ မင်း ထင်တိုင်း လုပ်လို့ သင့်တော်မလား .."

လုပ်ဝံ့ လုပ်ကြည့်ပါလားလို့ ပြောလိုက်တဲ့ သဘောပေမယ့် ကိုကြီးကျော် မျက်နှာမှာ တော့ ရင်းနှီးသည့် အကြည့်တွေမှ လွဲ၍ ဒေါသ မောဟတွေ မမြင်ပါ ..။

"ကောင်မလေးက မင်းဆီကို အရင်ရောက်လာလို့ သူ့ရဲ့ ပိုင်ရှင်က မင်းပဲလို့ စွဲလမ်းသွားတာ၊ ခွေးလေးတွေလိုကွာ .. သခင်မှတ်တာမျိုးပေါ့၊ ဒါကို မင်းက မကြိုက်ဘူး .."

"ကြိုက်ရအောင် လူတွေ ဘာပြောနေကြလဲ ခင်ဗျား သိလို့ လား ..၊ သူကရော အပြောမတတ် အနေမတတ် .."

"ရှုနေပါတယ်ဆို .. ဘယ်လိုနေနေ လှလှပပ ရှိမလား ကိုချမ်းရာ .. ဒါကို ကဲ့ရဲ့ တဲ့ လူတွေက ရှုတဲ့ လူထက် ပိုမိုက်တာပေါ့၊ လောလောဆယ် လူသစ်လည်း ဖြစ်တယ် ..၊ ကောင်မလေးကလည်း နုနု ဖတ်ဖတ် ဝင်းဝင်းစက်စက်လေး .. ဒီကြားထဲ ရှုနေသေးတယ်၊ ဟော .. မင်းလက်ထဲ ရောက်နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေမှာလဲ .."

"ဝင်ပဲ ဝင်စားနိုင်လွန်းတယ် .."

ချမ်းသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မှ သုခ မျက်နှာလေးလည်း ဝင်းသွားကာ လူကြီး နှစ်ယောက်နားမှာ ပြေးလာထိုင်၏။

စိုထိုင်းထိုင်း မြေပြင်မှာ မြက်ဖုတ်တချို့ကြောင့် နင်းဖြတ် နေထိုင် ကောင်းနေသဖြင့် သူတို့ သုံးယောက် အေးဆေးစွာ ထိုင်နေကြ၏။

အဆိုးဝါးဆုံး အနေအထားတစ်ခုကနေ ပြန်လည် တိတ်ကျသွားပြန် ကာ ကိုကြီးကျော်က သုခ လက်ထဲက အကြော်ထုပ်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်း ..

"မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ မင်းအိမ်ကို ကူးသွားတာ ထိပ်ပြောင်ကြီးတို့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ..၊ ဟိုရှာဒီရှာနဲ့ အော်ခေါ်နေတာ ကြားလို့ ငါ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ထွက်ရင်းနဲ့ မင်း ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည် မသောက်ရင် အကြော်ဆိုင်မှာ ပဲ ရှိတတ်တာသိလို့ လွှတ်လိုက်တာ၊ သူ့ခမျာ စိတ်မနံ့ရှာဘဲ ရိုးရိုးသားသား ခင်တွယ်နေတာ သနားပါတယ် ကိုချမ်းရာ ..၊ မင်းကို တခြားလူတွေ ပြောလည်း လိပ်ပတ်မလည်ခင်ပေါ့ကွ ..၊ မပြီးခင် ဗမာ မမြင်စေနဲ့ တဲ့ .."

"ဘာဆိုလို့လဲ .."

"မသိဘူးလေ .. ဆိုင်သလားလို့ .."

စကားကောင်း ပြောရင်းကနေ ကိုကြီးကျော် မျက်နှာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ ..

"ဟုတ်တယ်လေ .. ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ သနားလို့ ကူညီထားမှန်း တစ်နေ့ သိသွားကြမှာပဲ ..၊ ဒီမှာ မင်း မသိသေးတာတစ်ခု ငါ ပြောဦးမယ် .."

စကားပြောဖို့ အရေး ထိုင်နေရင်းကနေ ဖင်ရွှေ လှုပ်ရှားလိုက်သဖြင့် ပြောလာမှာ ကို ချမ်းသာ စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။

"မင်း ပြောပြခဲ့တဲ့ အဝတ်သေတ္တာရော .. သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ညတည်း တွေ့တဲ့ အဖြစ်က အကြောင်းရှိတယ်ကွ .."

"ကောင်မလေးက ချောင်းထဲက တက်လာတာလို့ ပြောချင်တာလား .."

"ဟုတ်ဖို့ များ တယ် ..၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါ့မိန်းမ သူ့ကို သနပ်ခါး သွေးပေးနေရင်း ဟိုမေးဒီမေး မေးတော့ သူက ရေထဲကနေ သစ်တုံးလှေကြီးနဲ့ စီးလာတာလို့ ပြောတယ်တဲ့ ၊ သူ့ကိုယ်မှာ ရေတွေ စိုနေလို့ မီးလှုံခဲ့တာတွေ၊ ငါးကင် စားရတာတွေ စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြနေတာတဲ့ .."

ရေထဲကဆိုမှ သူ သတိရလိုက်သည် ။ အကြော်ဆိုင်က အထွက်မှာ ကောင်မလေး ငိုတုန်းက ပြောတဲ့ အထဲမှာ ပါသွားသေးသည် ထင်၏။

‘ရေထဲက လူသေကောင်ကြီးနဲ့ တိုင်ပြောမယ်’ ဆိုတာ ..၊

"မီးလှုံတယ် ဆိုတာ ငါ တွေးကြည့်တော့ .. ညပိုင်း အကြော်ရောင်းတဲ့ တဲမှာ ကြွက်ထောင်ပြီး ပြန်တဲ့ ကောင်တွေ မီးဖိုကြ၊ ကြွက်ကင်ကြနဲ့

.. မီးကြွင်းမီးကျန်တွေ အမြဲ ရှိတယ်လေ ..၊ အဲဒီညက မိုးလေးတစ်မိုးစိမ့်စိမ့် နဲ့ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ကြတာ နေမှာ ပေါ့၊ ကောင်မလေး အဲဒီ မီးဖို မှာ ဝင်ကုပ်နေပြီးမှ မင်းဆီကို .."

"ခင်ဗျားက စုံထောက်ဝါသနာလည်း ပါတာပဲ"

"ဆက်စပ် တွေးကြည့်တာပါ .. ဟိုသတင်းကိုလည်း မင်း မသိသေး ဘူးမို့လား .."

"ဘာလဲ .."

"ရွှေစက်တော် ဘုရားပွဲတော် ပြီးခါနီးမှာ အထက်မှာ မိုးကြီးပြီး တောင်ပေါ်ရေကျလို့ လူတွေ အသေအပျောက် အပျက်အစီးတွေ တော်တော် ဖြစ်သွားတယ်လေ .."

"ကျွန်တော် ကြားတယ် .. သေချာ မသိခဲ့တာ"

"အေး .. ဟိုမှာ နေ့လယ် နှစ်နာရီခွဲလောက် တောင်ပေါ်ရေ ကျတယ်၊ ဒီဘက်ကို အဲဒီဝန်းကျင်ကနေ ရေကြောင်းတွေ ဆက်ပြီး အပျက်အစီးတ ချို့ ပါလာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အဝတ်သေတ္တာရယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ရယ် က အဲဒီကိစ္စနဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်၊ သူခကို သူ့ပထွေး က ရေထဲ မျှောလိုက်တာဆိုတော့ အဝတ်သေတ္တာနဲ့ ကောင်မလေးက .."

"ခင်ဗျားမို့ ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး တွေးနေတယ် ကိုကြီးကျော် ..၊ ဒီ ကောင်မလေး ရူးကြောင်မူးကြောင်နဲ့ ရေထဲဆင်းလို့ မျောပါလာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ သူ လုပ်သမျှ ကျွန်တော်တို့ မှာ အမှုပတ်မှာ .."

"အေးပါ .. မင်း တစ်ယောက်တည်းကို ပတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ မှတ်ထားစမ်းပါ .. ငါတို့ တွေ ရှိပါတယ် ..၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါ စေကွာ .. ဟောဒီ ကောင်လေးရယ် .. ကောင်မလေးရယ် .. မင်းဆီကို

ရောက်လာတာ ကြည့်စမ်း ..၊ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းလိုက်လဲ ..၊ ငါတို့ ကတော့ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံးကို တကယ် သဘောကျကြတာ .. အဲဒါကြောင့်လည်း ကူညီချင်တာ .."

"ဘာဗျ .."

"ဪ .. မင်းကလည်း သွယ်ဝိုက်ပြောလည်း မကြိုက် ..၊ ပေါ်တင် စည်းရုံးတော့လည်း မနာခံချင် ..၊ ငါ ပြောတာက .."

"သိတယ် .. မပြောနဲ့ တော့ .."

ချမ်းသာ မျက်နှာက မကြည်လင် ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အစီအစဉ် ပျက်ပြီဆိုတာတော့ သေချာ၏။

"မင်းလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဇွတ်တိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ၊ တကယ်တမ်း အိုးထဲ ထည့်မျှောတော့မယ်ဆိုရင် .."

"မလုပ်ရက်ပါဘူး .. ပြောမလို့ လား .."

"အေးလေ .. ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီလို ပြောလိုက်တော့ လုပ်ပြမယ် ကြည့်လို့ မင်း ထရွဲ့လိုက်ရင် ဖြစ်တာပေါ့ .."

"ဟွန်း .."

သိရင် ပြီးတာပဲဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ချမ်းသာက ကောင်မလေးကို မျက်တောင်စင်းနှင့် ကြည့်သည် ။ ထိုစဉ် ကောင်မလေး ကိုယ်လေး လူးလွန့်လာ၏။ အားလုံး၏ အကြည့်တွေ သူမဆီ ရောက်သွားကာ ..

"သနားစရာလေးပါကွာ .. သူလည်း ဒီမှာ သိပ်ကြာကြာ နေချင်မှ နေမှာ ပါ၊ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်နေလို့ ငါတို့ က ပြောနေတာ၊ အကြော်ဆိုင်မှာ ကြည့်ပါလား .. ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကောင်းတာ ရှိတယ် ဆိုး

တာ ရှိတယ် .."

"ကျွန်တော်ကတော့ လူကောင်းမို့လို့ လား .."

"မကောင်းပေမယ့် မင်းမှာ ကောင်းတဲ့ အကျင့်လေးတွေ ရှိတာ ငါက တော့ သိနေတယ် ကိုချမ်း .. အဲဒါ မြှောက်ပင့်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူတိုင်းမှာ စင်းလုံးချော ကောင်းတာ မရှိတတ်သလို အားလုံး ဆိုးနေတာပဲ ဆိုတဲ့ လူလည်း ရှားပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မင်း သူ့ကိုတော့ .."

"အဲဒီလူ .. သူပဲ၊ သူ ကျွန်မကို ရိုက်တာ၊ ဒီလို ရိုက်တာ .."

သူ့ ဇက်ပိုး သူ့လက်နဲ့ ပြန်ရိုက်ပြကာ ကောင်မလေးက ထထိုင်လိုက်တာနှင့် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလျက် ..

"ကျွန်မကို သူ ဟိုဆွဲသွား ဒီဆွဲသွားနဲ့ ..၊ ရိုက်လည်း ရိုက်၊ အော်လည်း အော် .."

"ဒါဆို သူနဲ့ လိုက်လိုက်မသွားနဲ့ ပေါ့အေ့ .. ငါတို့ အိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်တော့ .."

"ဟင် .."

မျက်ရည်ကျလျက်နှင့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝင့်ခနဲ ပင့်တက် လာပြီး ကိုကြီးကျော်နဲ့ ချမ်းသာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည် ။ ပြီးမှ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်၍ ..

"ကျွန်မက သူနဲ့ ပဲ နေရမှာ လေ .. ဦး .. ဦး .. ဟို .."

"ဦးကျော်လို့ ပဲ ခေါ် .."

"ဦးကျော်နဲ့ တွေ့တာမှ မဟုတ်တာ .."

"သူကမှ ညည်းကို မထားချင်တာ .."

ကိုကြီးကျော်က သွေးတိုးစမ်း မေးနေလေ သူမ ဖြေသမျှတွေက က
ဘောက်တိ ကဘောက်ချာတွေ ဖြစ်လေ ..။

"သူက မထားချင်လည်း ကျွန်မက သူနဲ့ ပဲ နေချင်တာ .."

ကိုကြီးကျော် မျက်နှာ စပ်ဖြူဖြူကြီး ဖြစ်သွားပြီးမှ အတင်း ပြန်လည်
မျှသိပ်လိုက်ရသည့် အဖြစ်က သိသာနေရာ ..၊ ချမ်းသာ မျက်နှာ နီသွား
သည် ။ ပြီးတော့ ..

"တွေ့လား .. ငါတို့ တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်ဘူး နော်" လို့ ပြောနေသ
လိုမျိုး မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ ပြန်ပြောလည်သွားပြီးမှန်း သိကာ သုခ
မျက်နှာလေးလည်း ပြုံးကြည်လာ၏။ သူပဲ နေရာက ထရပ်လိုက်ကာ ..

"စဉ်အိုးကြီးကို သားတို့ အိမ်ပြန်လို့မ့်လာရအောင် ကိုကြီး .. ရေထည့်
ချိုးမယ်လေ .. နော် .."

"အေး .. ဟုတ်တယ် .. ဆပ်ပြာရည်ထည့်ပြီး ဆင်းစိမ်ရင် အတော်ပဲ"

ခုနကပဲ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ကောင်မလေး ဆတ်ခနဲ လိုက်ထပြီး
ပြော၏။ ကိုကြီးကျော်နဲ့ ချမ်းသာ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွား၏။ ထို့ပြင် သူမ
က ပြန်လည် ရှုံ့မဲ့သွားကာ ..

"ဒါပေမဲ့ ဒီအိုးကြီးက ဇိမ်မကျပါဘူး .. နှာခေါင်းဖော်ပြီး ဒူးထောက်
နေမှ ရမှာ .."

လို့ ဆက်ပြောသေးသည် ။

တစ်ခုခုတော့ .. တစ်ခုခု ..။

အခန်း (၅)

သူမ ဘယ်လိုမှ ပြန်တော့မှာ မဟုတ်တာ သေချာသည် နှင့် ချမ်းသာ အလုပ်ရှုပ်နေရင်း မျက်နှာက စူပုတ် ပွထနေတော့သည်။ ။

"တူ ပေးစမ်း .."

"သံအဟောင်းတွေ လိုက်နုတ် ..၊ ပြီးရင် ဒီလိုတင်ထားပြီး သေချာ ဖြောင့် .."

"ဟိုသစ်ပုံထဲမှာ နှစ်တစ်လက်မ ခြောက်ပေ နှစ်ချောင်းလောက် သွားရှာ .."

စသဖြင့် ထိုင်ရာမထ ခိုင်းလျက် သုခ ဘာလုပ်လုပ် သူပဲ စိတ်တိုင်းမ ကျ ..။ သူပဲ အော် ..၊

"ဟိုကောင်မလေး ခုတင်ပေါ် တက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ဆင်း စမ်း .."

ကောင်မလေးကိုလည်း ဟိုပေါ်က ဆွဲချ၊ ဒီလိုမနေနဲ့ စသဖြင့် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်လေး တစ်လုံးနှင့် နောက်ဖေးတစ်ခန်းစာ ထပ်ချဲ့သည့် အလုပ်တစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ဆူညံနေခဲ့၏။

နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးလုံး ပြိုကျ စုပုံနေတာမို့ သေးသေးကွေးကွေး တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ဆောက်ဖို့ အတွက် သိပ်မခဲယဉ်းပါ ..။

ခဲယဉ်းနေတာက သူမ ဒီအိမ်မှာ ပဲ နေတော့မှာ ကို တွေးနေမိပြီး အလိုမကျသည့် စိတ်ကို ဖျောက်နိုင်ဖို့ ပင် ..။

"ကဲ .. ဒီမှာ ထမင်းလာပို့တာဟေ့ .."

ကိုကြီးကျော် မိန်းမ မသိမ့်သိမ့်က ထမင်းအုပ်နဲ့ နှစ်ဆင့်ချိုင့်လေး တစ်ဖက်ကိုင်လျက် အသံပေးကာ နောက်မှာ ရပ်နေတာက ကိုကြီးကျော် ..
။

"လာပြီ မမသိမ့် .."

ကောင်မလေးက ချမ်းသာ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ ခိုင်းထားသည့် ထင်းစလေးတွေ ကောက်ယူ စုဆောင်းနေရာကနေ ဝမ်းသာအားရ ထပြေးလာသည် ။

"ဝုန်း .."

"အမေ့ .."

ပျဉ်ချောင်းတွေကို ပွေ့ထားလျက်ကနေတ ပစ်ချလိုက်ပြီး ချမ်းသာက လှမ်းကြည့်ကာ ..

"ထမင်း လာပို့ရအောင် ဒီအိမ်မှာ မီးဘေးဒုက္ခသည် တွေ စုဝေးနေတယ် ထင်လို့ လား .."

"မင်းကလည်း အိမ်နီးချင်းမို့လို့ ငါတို့ က .."

"အေးလေဟယ် .. ဒီကောင်လေးက အပြောကို ဆိုးတယ် .. တကယ်ပဲ .."

"အိမ်နီးချင်း မဟုတ်ဘူး .. ခြေရင်းခေါင်းရင်း ကပ်နေကြတဲ့ လူတွေ တောင် တော်ရုံပဲ ဝင်ပြော ဝင်ဆိုတာ၊ မသိမ့်တို့ က နှစ်အိမ် သုံးအိမ်

ကျော်ကနေ ဝတ္တရားတွေ ကျေနပ်တာ၊ နည်းနည်းတော့ အိုဗာ ဖြစ်နေပြီ
"

"ဟဲ့ .. ဒီမှာ ကောင်မလေး"

"ကောင်မလေးကို ကျွေးချင် ခေါ်သွား .."

"ကောင်မလေးက ဒီမှာ ပဲ နေမယ်ဆိုလို့ လေ ..၊ ငါတို့ က
အပြီးအပိုင်ကို လိုချင်သေးတာ သိလား .."

မသိမ့်က ကိုကြီးကျော်လောက် မဟုတ်ပေမယ့် သဘောတော့
ကောင်းသူပါ။ အထူးသဖြင့် ချမ်းသာ ကိုဆို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယနဲ့
ဘဝကို ဖြစ်သလို ထိန်းကျောင်းနေရတာမို့ စာနာ သည်းခံသော မျက်
လုံးနဲ့ သာ ကြည့်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်သလိုပဲ ဖြစ်
သွားပစေ ..၊ ဒေါသတော့ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲမို့ ..။

"ကဲ .. ကြားလား ကောင်မလေး .. လိုက်ခဲ့တော့ .."

"ထမင်းစားဖို့ လား .. လိုက်မှာ ပေါ့ ..၊ သုခ ရော .."

"ထမင်းစားဖို့ မဟုတ်ဘူး ..၊ သုခလည်း ဒီမှာ ပဲ နေပစေ .. ညီမလေး
က ဟိုမှာ လိုက်နေရမှာ .."

"ကျွန်မ .."

"အင်း .. လာ .. သွားမယ် .."

"ဟာ .. မလိုက်ချင်ပါဘူး .. သူများ အိမ်ကို .."

ကောင်မလေး ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံကို ကြည့်၍ ကိုကြီးကျော်က ရှေ့တိုး
လာပြီး ရယ်ကာ ..

"ကောင်မလေးက ဒီမှာ ပဲ သူ့မိသားစု သူ့အိမ်လို သဘောထားနေပြီ ကွ .. ချမ်းသာ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဟဲ .. ဟဲ .. ယောက်ျား မာန ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ သူ့ဝန်သူထမ်း သူ့လမ်း သူ့လျှောက်ပါစေ၊ ထားလိုက် တော့ .. လာ .. လာ .."

ကိုကြီးကျော် ဝင်ပြောလိုက်ပြီဆို ဘယ်လိုပုံစံ ဝင်ဝင်သွားမှန်း မသိ ..

။

ထို့ပြင် ခြံရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်သံ ဝေါခနဲ ကြားလိုက်ရကာ အသံရပ် သွားကာမှ ..

"ချမ်း ရေ .. လာကွာ .. မင်း ဘာလုပ်နေလဲ .."

"အိမ်ပြင်နေတာ ဦးမြတ်စိုး"

ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ လှမ်းခေါ်သည့် လူနှင့် ကိုင်ထားသည့် တူတွေ သံတွေကို ချထားလိုက်ပြီး ထသွားသည့် လူကို ကိုကြီးကျော်တို့ က လိုက်ကြည့်နေကာ သူ့ရှေ့ကနေ ချမ်းသာ ဖြတ်သွားမှ လေသံ တိုးတိုး နှင့် ..

"အဲဒါ အလုပ် လာခေါ်တာကွ .. ဒီမိသားစု မဆိုးဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကျိုးပေးတယ် .. အဲဒါပဲ"

ချမ်းသာ သေချာ ကြားလိုက်သည် ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကြီး ကျော် မျက်နှာက သူ့အကြောင်း ပြောနေတာ မဟုတ်သလိုလို ..။

အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ မစားရလည်း ဗိုက်မှောက်နေလိုက်မည် ဆို သော တဲစုတ်လေးထဲက လူတစ်ယောက်နှင့် စိတ်မနှံ့သော မိန်းမလှ လေးရယ် ..၊ အရွယ်မရောက်သေးသည့် ချာတိတ်လေးရယ် ..။

ပါးစပ်ရာဇဝင်လေး တစ်ခုတော့ ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။
